

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาถึง ความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริการทางการศึกษาในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ทั้งนี้ผู้วิจัยจะได้กล่าวถึงเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการบริการทางการศึกษาในสถานพินิจฯ โดยผู้วิจัยจะเสนอเป็น 4 ตอน ตามลำดับดังนี้

- ตอนที่ 1 ปรัชญาและแนวการปฏิบัติของผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน
- ตอนที่ 2 สภาพการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนไทย
- ตอนที่ 3 การศึกษาในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง
- ตอนที่ 4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ตอนที่ 1 ปรัชญาและแนวการปฏิบัติของผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน ปรัชญาในการปฏิบัติของผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน

ในอดีต ระบบกฎหมายของประเทศต่าง ๆ ได้พิจารณาพิพากษาคดีและลงโทษเด็กและเยาวชนผู้กระทำความผิด เช่นเดียวกับผู้ใหญ่ ยกเว้นเด็กที่มีอายุไม่เกิน 7 ปี วิชาการศึกษาของกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กได้พัฒนาขึ้นเมื่อประมาณ 100 กว่าปีมาแล้ว ในขณะที่ปฏิกิริยาของสังคมต่อการลงโทษผู้กระทำความผิดกฎหมายได้เปลี่ยนมาใช้วิธีการแก้ไขมากขึ้น ซึ่งถ้าพิจารณาถึงการเปลี่ยนแปลงแล้ว จะเห็นได้ว่าการเปลี่ยนแปลงนี้มีรากฐานมาจากการได้รับอิทธิพลของแนวความคิดหรือปรัชญาในการปฏิบัติของผู้กระทำผิดของสำนักอาชญาวิทยาสองสำนักคือ สำนักคลาสสิก (Classical School) และสำนักปฏิฐานนิยม (Positive School)¹

¹สแกนต์ ทามไท และนัทธี จิตสว่าง, "ปัญหาเด็กและเยาวชนที่เกี่ยวกับการคว่ำเนินคดีทางศาลและการฝึกอาชีพ" ปัญหาเด็กและเยาวชนเกี่ยวกับการส่งเสริมอาชีพ (กรุงเทพฯ: บริษัทคาฟแมนเพรส, 2528), หน้า 456.

สำนักคลาสสิกเป็นสำนักอาชญาวิทยาที่ถือกำเนิดขึ้นมาในคริสต์ศตวรรษที่ 18 โดยผู้นำ 2 ท่านคือ เบคคาเรีย (Beccaria) และเบนธัม (Bentham)¹ แนวความคิดทางอาชญาวิทยาของสำนักคลาสสิกนี้ ได้ให้ความสนใจเกี่ยวกับการแก้ไขกฎหมายอาญา กระบวนการที่จะใช้ปฏิบัติกับผู้กระทำผิด ตลอดจนวิธีการลงโทษโดยยึดถือหลักของศีลธรรมอย่างเคร่งครัด ดังนั้นแนวความคิดของสำนักนี้จึงมีการเสนอให้ปฏิรูปกฎหมาย และการลงโทษให้เหมาะสมและยุติธรรมกับการกระทำผิด สำนักศึกษานี้ได้สนับสนุนความเสมอภาคเท่าเทียมกันในทางกฎหมาย สนับสนุนการพิจารณาตัดสินในระบอบกฎหมาย เพื่อการกำจัดอำนาจของผู้พิพากษาและการกำหนดมาตรการที่แน่นอนในการลงโทษ แนวความคิดของสำนักดังกล่าวนี้ อยู่ภายใต้อิทธิพลของปรัชญาการลงโทษที่ว่า "การลงโทษมีผลในการยับยั้ง"² ฉะนั้นจึงพิจารณาความหมายของอาชญากรรมในแง่ของกฎหมายแต่เพียงด้านเดียว และได้ชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นในการใช้การลงโทษเป็นเครื่องข่มขู่ยับยั้งการกระทำผิด ทั้งนี้โดยเชื่อว่า มนุษย์จะมีพฤติกรรมออกมาอย่างใดนั้น เขาจะคำนึงถึงประโยชน์หรือผลร้ายที่เขาจะได้รับจากการกระทำของเขา หากประโยชน์ที่จะได้รับมีมากกว่าเขาก็จะเลือกกระทำ แต่ถ้าหากการกระทำดังกล่าวก่อให้เกิดผลร้ายเขาก็จะยับยั้งไม่กระทำ ดังนั้นกฎหมายจะมีผลในการข่มขู่ยับยั้งการกระทำผิดของบุคคลก็ต่อเมื่อกฎหมายจะก่อให้เกิดผลร้ายต่อผู้ที่กระทำผิดมากกว่าหรือเหมาะสมกับประโยชน์ที่เขาจะได้รับ การที่จะทำให้กฎหมายมีผลร้ายต่อผู้กระทำผิดมากกว่าผลดีที่เขาจะได้รับก็ต่อเมื่อการบังคับใช้กฎหมายมีความแน่นอนและรวดเร็ว ซึ่งจะทำให้ผู้กระทำผิดถูกลงโทษทุกครั้ง หรือโอกาสที่จะถูกลงโทษมีมากกว่าโอกาสที่จะหลุดรอดไปได้ ผู้ที่คิดจะกระทำผิดก็จะเกิดความเกรงกลัวไม่กล้าเสี่ยงที่จะกระทำผิด ดังนั้นตามแนวความคิดนี้ เมื่อมีการกระทำผิดเกิดขึ้นจะต้องมีการลงโทษอย่างเสมอภาคทุกรายไปโดยรวดเร็วและแน่นอน ด้วยโทษที่เหมาะสมกับความผิด เพื่อเป็นการข่มขู่ยับยั้งให้ตัวผู้กระทำผิดและบุคคลทั่วไปเกรงกลัวไม่เอาเยี่ยงอย่าง

¹ อริญ สุวรรณยุปนา, หลักอาชญาวิทยา (กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชจำกัด, 2518), หน้า 8.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 9.

ต่อมาในตอนต้นคริสต์ศตวรรษที่ 19 การค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์ผลักดันให้ มีการศึกษาพฤติกรรมของอาชญากรเป็นรายตัวบุคคล โดยนำวิธีการทางวิทยาศาสตร์มาใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาอันเป็นผลก่อให้เกิดแนวความคิดทางอาชญาวิทยาชั้นใหม่ ซึ่งเป็นต้นกำเนิดของสำนักปฏิฐานนิยม (Positive School) สำนักนี้มี ลอมโบโรโซ (Lombroso) เป็นผู้นำ ประกอบด้วยสาธุศิษย์อีก 2 คน คือ กาโรฟาโร (Garofaro) และเฟอริ (Ferri)¹ นักอาชญาวิทยาทั้ง 3 ท่านนี้ มีความเชื่อว่า การศึกษาถึงสาเหตุของอาชญากรรมนั้น ควรจะได้กำหนดการศึกษาค้นคว้าเฉพาะอาชญากรเป็นราย ๆ ไป มิใช่เป็นการศึกษาในด้านปรัชญา กฎหมาย หรือกระบวนการพิจารณาพิพากษา นอกจากนี้ยังได้เสนอแนวความคิดโดยอาศัยหลักวิทยาศาสตร์ในการวิเคราะห์สาเหตุของการกระทำผิด และการบังคับใช้กฎหมายว่า² กฎหมายจะต้องคำนึงถึงสาเหตุและพื้นฐานดั้งเดิมของผู้กระทำผิด เพราะการที่คนจะกระทำผิดนั้น เกิดจากการที่เขาถูกกดดันและมีคั้นจากแรงกดดันทางร่างกาย จิตใจ หรือสภาพสังคม เช่น เกิดจากความบกพร่องทางพันธุกรรมหรือกายภาพ ซึ่งเป็นเหตุให้เขาไม่มีโอกาสที่จะใช้เหตุผลไตร่ตรองคิดถึงผลดีผลเสียก่อน จึงได้กระทำผิด โดยนัยนี้สำนักปฏิฐานนิยมจึงหันมาศึกษาตัวอาชญากรโดยยึดหลักการที่จะพิสูจน์ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปัจจัยต่าง ๆ ของอาชญากรรม โดยใช้หลักของวิทยาศาสตร์ (Scientific) เข้ามาตัดสิน มิใช่หลักของปรัชญาหรือศีลธรรม การใช้หลักทางวิทยาศาสตร์ดังกล่าวเป็นการมุ่งศึกษาในปัญหาของแต่ละบุคคล และนิยมพิจารณาความหมายของอาชญากรรมในแง่ของพฤติกรรมศาสตร์ ไม่ใช่ในแง่ของกฎหมายอีกต่อไป ปรัชญาของการลงโทษ จึงเปลี่ยนไปจากการแก้แค้นหรือการลงโทษ เพื่อยับยั้งความหายนะของสำนักคลาสสิก มาเป็นการแก้ไขและให้กำรบำบัดรักษาผู้ประพฤติดีให้กลับตนเป็นพลเมืองดี

¹อริญ สุวรรณบุปผา, หลักอาชญาวิทยา, หน้า 9.

²สแกนต์ ทามไท และนัทซี จิตสว่าง, ปัญหาเด็กและเยาวชนเกี่ยวกับการส่งเสริมอาชีพ, หน้า 456.

โดยเหตุที่สำนักปฏิธานนิยม เน้นเรื่องของการแก้ไขผู้กระทำผิด ซึ่งจำเป็นจะต้องมีการเลือกปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดตามความเหมาะสมเป็นราย ๆ ไป อิทธิพลจากแนวความคิดของสำนักนี้จึงมีผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด โดยในช่วงปี 1869-1897 ได้เกิดการรณรงค์เกี่ยวกับการพิทักษ์และคุ้มครองเด็กชั้นในสหรัฐอเมริกา โดยมีกลุ่มสตรีและกลุ่มศาสนาเป็นแกนนำในการจัดตั้งองค์การพิทักษ์เด็กชั้นในมากมายหลายแห่งในรัฐอิลลินอยล์ จนกระทั่งในปี 1899 จึงได้ผลักดันให้มีการจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชนขึ้นเป็นแห่งแรกในรัฐอิลลินอยล์ ประเทศสหรัฐอเมริกา¹ ต่อจากนั้นก็ได้มีการจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชนขึ้นอีกในหลายรัฐในสหรัฐอเมริกาและในขณะเดียวกันก็ได้มีการจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชนขึ้นในประเทศอื่น ๆ อีกหลายประเทศด้วย

สำหรับในประเทศไทย ใช้นแนวความคิดและหลักการของปรัชญาสำนักปฏิธานนิยมในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน ซึ่งมุ่งไปในทางสงเคราะห์แก้ไขเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดมากกว่าที่จะมุ่งลงโทษทางอาญา ประกอบกับการไปดูงานศาลคดีเด็กและเยาวชนในทวีปเอเชียและยุโรปของหลวงจักรพานีศรีวิสุทธิ ในสมัยรัฐบาลจอมพล ป. พิบูลสงคราม จึงได้มีการริเริ่มที่จะให้จัดศาลคดีเด็กและเยาวชนขึ้นเป็นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2482 แต่ความคืบหน้าต้องระงับไปเนื่องจากมีสงครามโลกครั้งที่สองเกิดขึ้นก่อน จนกระทั่งปี พ.ศ. 2493 จึงได้รื้อฟื้นความคิดในการจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชนขึ้นอีกครั้งหนึ่ง² และในปี พ.ศ. 2495 จึงได้มีการจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชนขึ้นเป็นครั้งแรก โดยได้มีการตราพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2494 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2494 เพื่อ

¹ สกานต์ ทามไท และนัทธี จิตสว่าง, ปัญหาเด็กและเยาวชนเกี่ยวกับการส่งเสริมอาชีพ, หน้า 457.

² สง่า ลีนะสมิต, กฎหมายเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน พิมพ์ครั้งที่ 3 (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2520), หน้า 109-110.

จัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชนกลางขึ้นในกรุงเทพมหานคร¹

จากคำปรารภในหลักการและเหตุผลของพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน จะพบว่ามีความจำเป็นเพื่อคุ้มครองสวัสดิภาพและคุ้มครองส่วนได้เสียของเด็กและเยาวชน และเพื่อให้มีวิธีการสำหรับใช้แก่เด็กและเยาวชนให้เหมาะสม การจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน จึงมีวัตถุประสงค์คือ²

1. เพื่อให้ความคุ้มครองแก่เด็กฝึกอบรม แก่ไซ่และฟื้นฟูจิตใจ โดยหลีกเลี่ยงการลงโทษ
2. เพื่อให้ความยุติธรรมแก่เด็ก โดยพิจารณาถึงสาเหตุของการกระทำผิด บุคลิกภาพและสิ่งแวดล้อม และให้ความช่วยเหลือที่เหมาะสม
3. เพื่อเป็นการนำวิชาทางด้านพฤติกรรมศาสตร์เป็นต้นว่า จิตวิทยา สังคมวิทยา ชีววิทยา การสังคมสงเคราะห์ การแพทย์ เข้ามาร่วมช่วยเหลือ
4. เพื่อเป็นการเปลี่ยนแปลงแนวนโยบายทางอาญาในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดจากการลงโทษเป็นการแก้ไข ซึ่งความสำเร็จของศาลคดีเด็กและเยาวชนอาจใช้เป็นหลักปฏิบัติ ทำนองเดียวกันนี้ต่อผู้ต้องขังผู้ใหญ่

แนวการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน

ในทางทฤษฎีระบบความยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชนมีความมุ่งหมายในการแก้ไขฟื้นฟูจิตใจ (Rehabilitation) เพื่อประโยชน์ของเด็กและเยาวชน ส่วนระบบความยุติธรรมสำหรับผู้ใหญ่มักจะเน้นด้านการป้องกันสังคม และยับยั้งการกระทำผิดของบุคคล แต่กระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กจะมีวิธีการที่ไม่เป็น

¹สกานต์ ทามไท และนัทธี จิตสว่าง, ปัญหาเด็กและเยาวชนเกี่ยวกับการส่งเสริมอาชีพ, หน้า 459.

²ประธาน วัฒนวาณิชย์, กระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชนและกฎหมายเกี่ยวกับความผิดของเด็ก (กรุงเทพมหานคร: แผนกพิมพ์เอกสารคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2526), หน้า 93-94.

ทางการและยอมรับการแก้ไขบำบัดเด็กที่กระทำความคิดโดยวิธีอื่น นอกจากการ
พิจารณาพิพากษาโทษ ซึ่งกล่าวโดยสรุปแล้วแนวการปฏิบัติสำหรับเด็กและเยาวชนที่
กระทำความคิดจะมีด้วยกัน 3 ขั้นตอน คือ¹

1. ขั้นตอนก่อนคดีขึ้นสู่ศาล ใช้วิธีการแก้ปัญหาเด็กกระทำความคิดมากกว่า
การนำตัวขึ้นศาล ยอมให้เจ้าหน้าที่ตำรวจและสถานพินิจใช้ดุลยพินิจแทนการส่งตัวเด็ก
และเยาวชนไปดำเนินคดีในศาล

2. ขั้นตอนพิจารณาพิพากษาคดีที่มีลักษณะไม่เป็นทางการและเน้นในการแก้ไข
บำบัด หลีกเลี่ยงการพิจารณาคดีโดยให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารเป็นผู้ค้นหาความจริงในคดี
เพื่อแสวงหามาตรการแก้ไขที่เหมาะสม

3. ขั้นตอนหลังการพิจารณาคดี จะมีลักษณะยืดหยุ่นและสามารถใช้มาตรการ
ได้หลายวิธี เพื่อแก้ไขผู้กระทำความคิดอย่างเหมาะสม ส่วนที่ศาลจะใช้มาตรการ
ใดในการปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดนั้น ศาลอาจจะพิจารณาถึงสภาพของ
การกระทำความผิด สภาพแวดล้อมของผู้กระทำความผิดและปัจจัยอื่น ๆ ทั้งนี้จะพิจารณาความ
เหมาะสมเป็นราย ๆ ไป ซึ่งโดยทั่ว ๆ ไป วิธีการที่ศาลใช้ต่อเด็กและเยาวชนที่
กระทำความผิด จำแนกได้เป็น 2 แนวทางคือ มาตรการอบรมแก้ไขบำบัดในชุมชนและมาตร
การอบรมแก้ไขโดยการควบคุมตัว²

แนวทางที่ 1 : มาตรการอบรมแก้ไขบำบัดในชุมชน

มาตรการอบรมแก้ไขบำบัดในชุมชน หมายถึง การให้
โอกาสแก่เด็กและเยาวชนที่จะปรับปรุงตนเองให้เป็นคนดีโดยไม่มี การควบคุมตัวเด็ก

¹ Frank Remington, Criminal Justice Administration :
Materials and Cases (Indianapolis : The Bobbs-Merrill, 1969),
p. 951.

² สกานต์ คามไท และนันทิ จิตสว่าง, ปัญหาเด็กและเยาวชนเกี่ยวกับการ
การส่งเสริมอาชีพ, หน้า 466-467.

และเยาวชน เด็กและเยาวชนได้ใช้ชีวิตในสังคมร่วมกับครอบครัวต่อไป เมื่อศาลได้
 ว่ากล่าวตักเตือนแล้วศาลก็จะปล่อยตัวไป หรือเมื่อสั่งปรับแล้วศาลก็จะปล่อยตัวไปหรือ
 มอบตัวให้กับบิดามารดา หรือผู้ปกครอง แต่ศาลอาจจะกำหนดเงื่อนไขให้เด็กและ
 เยาวชนปฏิบัติอีกด้วย ซึ่งศาลจะนำวิธีการนี้มาใช้ในกรณีที่เด็กหรือเยาวชนกระทำผิด
 แต่ยังไม่ควรใช้วิธีการควบคุมตัวในสถานควบคุมตัวและก็ไม่ควรปล่อยเป็นอิสระไปที่
 ใดๆ แต่เป็นวิธีการที่เปิดโอกาสให้ศาลได้เข้าไปควบคุมดูแลช่วยเหลือเด็กหรือเยาว
 ชนในช่วงระยะเวลาหนึ่งก่อน ทั้งนี้โดยศาลจะใช้วิธีการดังกล่าวนี้ในกรณีที่ศาลพิจารณา
 เห็นว่าเด็กหรือเยาวชนกระทำผิดจริงตามฟ้อง

มาตรการอบรมแก้ไขบำบัดในชุมชนดังกล่าวนี้เป็นมาตรการที่
 เหมาะสมสำหรับเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดไม่ร้ายแรง หรือมีพฤติกรรมที่ไม่เป็น
 อันตรายต่อผู้อื่น มาตรการนี้ให้ความสนใจตั้งแต่ผู้ปกครองที่รับผิดชอบในการเลี้ยงดู
 และอบรมเด็กและเยาวชน จนถึงกรณีมีสภาพแวดล้อมทางบ้านที่ไม่เป็นอุปสรรคต่อการ
 แก้ไขอบรมเด็กและเยาวชน

แนวทางที่ 2 : มาตรการอบรมแก้ไขโดยการควบคุมตัว

การปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด โดยการควบคุมตัวไว้
 ในสถานควบคุม เป็นวิธีการที่เก่าแก่วิธีการหนึ่งโดยได้มีการวิวัฒนาการมาก่อนที่จะมีการจัด
 ทั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน ทั้งนี้บังคับแต่ได้มีการแยกคุมขังเด็กออกจากผู้ใหญ่แล้ว สถาน
 ที่คุมขังเด็กซึ่งแต่เดิมเป็นเรือนจำสำหรับเด็กได้พัฒนาเรื่อยมาจนเป็นการคุมตัวของเด็ก
 หรือเยาวชนโดยเฉพาะแยกออกจากผู้ต้องขังผู้ใหญ่

สำหรับแนวการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนในประเทศไทย
 ได้ใช้แนวปฏิบัติทั้ง 2 แนวทาง คือเมื่อศาลพิจารณาเห็นว่าเด็กหรือเยาว
 ชนกระทำผิดตามฟ้อง หรือเมื่อศาลพิจารณาเห็นว่าเด็กหรือเยาวชนไม่ได้กระทำผิด
 จริงตามฟ้อง แต่เห็นเป็นการสมควรในการปกป้องคุ้มครองเด็กหรือเยาวชน ศาลอาจ
 สั่งให้ใช้มาตรการต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่ด้วยกันหลายวิธีคือ¹

¹สกานต์ ทามไท และนันทิ จิตสว่าง, ปัญหาเด็กและเยาวชนเกี่ยวกับการ
การส่งเสริมอาชีพ, หน้า 465.

1. ว่ากล่าวตักเตือนแล้วปล่อยตัวไป
2. มอมตัวให้มีความรคาหรือผู้ปกครองรับตัวไป โดยวางข้อกำหนดให้ระวัง
มิให้ก่อเหตุร้าย
3. รอกำหนดโทษหรือรอกำหนดลงโทษ โดยกำหนดเงื่อนไขการคุมประพฤติ
4. รอกำหนดโทษ หรือรอกำหนดลงโทษ โดยไม่มีเงื่อนไข
5. ปรับ
6. ส่งตัวไปสถานฝึกและอบรม
7. ส่งตัวไปสถานกักและอบรม
8. จำคุก

การที่ศาลจะใช้มาตรการใดในการปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดนั้น ศาลจะต้องพิจารณาตามความเหมาะสมเป็นราย ๆ ไป โดยอาจจะพิจารณาถึงสภาพของการกระทำผิด สภาพแวดล้อมของเด็กและปัจจัยอื่น ๆ อย่างไรก็ตามจากสถิติของศาลคดีเด็กและเยาวชนกลางในช่วง 3 ปีที่ผ่านมา จะเห็นได้ว่า วิธีการที่ศาลใช้กับเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดมากที่สุดคือ การส่งตัวไปฝึกและอบรม ส่วนการจำคุกเป็นวิธีการที่ศาลใช้น้อยที่สุด ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 วิธีการที่ศาลใช้กับเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด

วิธีการที่ศาลใช้	พ.ศ. 2526 (คน)	พ.ศ. 2527 (คน)	พ.ศ. 2528 (คน)
1. ว่ากล่าวตักเตือน	38	19	26
2. มอบให้คำมารดาหรือผู้ปกครอง โดยวางข้อกำหนด	317	338	93
3. รอกการกำหนดโทษหรือรอกการลงโทษ โดยกำหนดเงื่อนไขคุมประพฤติ	265	197	494
4. รอกการกำหนดโทษหรือรอกการลงโทษ โดยไม่มีเงื่อนไขคุมประพฤติ	45	16	74
5. ปรับ	15	9	31
6. ส่งตัวไปสถานฝึกและอบรม	367	313	565
7. ส่งตัวไปสถานกักและอบรม	144	199	287
8. จำคุก	1	3	9
รวม	1,192	1,094	1,579

ที่มา : สถิติทางศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง¹

¹ศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง, สถิติทางศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง, (เอกสารโรเนียว), ตารางที่ 7.

จากแนวทฤษฎีที่ผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนทั้งของสากลและของประเทศไทย จะเห็นได้ว่ามีการแยกกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดออกจากกระบวนการยุติธรรมสำหรับผู้ใหญ่โดยเด็ดขาด โดยมีวัตถุประสงค์มุ่งไปในทางส่งเสริมเยาวชนแก่ใจเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดมากกว่าที่จะมุ่งลงโทษทางอาญาแก่เด็กและเยาวชนเหล่านั้น โดยให้ศาลดำเนินกระบวนการพิจารณาเป็นพิเศษแตกต่างกับศาลธรรมดาหรือศาลผู้ใหญ่ และให้แยกสถานที่ควบคุมฝึกฝนอบรมเด็กและเยาวชนที่หากออกไปจากเรือนจำหรือทัณฑสถานซึ่งใช้เป็นที่คุมขังอาชญากรผู้ใหญ่ ทั้งนี้เพราะเห็นว่าเด็กยังหย่อนต่อสติปัญญาและความรู้สึกนึกชอบ เนื่องจากยังเยาว์วัย และอาจแก้ไขเปลี่ยนแปลงอบรมมโนสำนึกให้กลับเป็นคนดีได้ไม่ยาก ยิ่งกว่านั้นนานาประเทศยังเห็นกันว่าถ้าให้ใช้วิธีการของกระบวนการยุติธรรม สำหรับผู้ใหญ่มาใช้กับเด็กและเยาวชนแล้วจะบังเกิดผลเสียแก่เด็กและเยาวชนมากกว่าจะเป็นผลดี ทั้งยังก่อให้เกิดเป็นปมค้อยติดตัวเด็กและเยาวชนตลอดไปด้วย ฉะนั้นในการพิจารณาพิพากษาคดีที่เด็กและเยาวชนถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด กฎหมายนานาประเทศจึงได้บัญญัติไว้ให้ศาลไม่ต้องดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาอย่างเคร่งครัด และเมื่อศาลได้พิจารณาเห็นว่าเด็กหรือเยาวชนที่หลงผิดเหล่านั้นกลับคนเป็นคนดี และสามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้มากกว่าที่จะมุ่งลงโทษ โดยถ้าเห็นว่าเป็นความผิดเล็กน้อยก็มักจะว่ากล่าวตักเตือน หรือให้บิดามารดาหรือผู้ปกครอง ทำประกันทดแทนหรือมิฉะนั้นก็ใช้วิธีปล่อยตัว โดยกำหนดวางเงื่อนไขคุมประพฤติไว้ ถ้าเป็นความผิดที่ค่อนข้างร้ายแรงหรืออุกฉกรรจ์ ศาลคดีเด็กและเยาวชนก็จะใช้มาตรการสั่งเด็กหรือเยาวชนไปควบคุมดูแลในสถานฝึกและอบรม หรือสถานกักและอบรม เพื่อช่วยเหลือส่งเสริมให้เด็กสำนึกและกลับคนเป็นคนดี โดยจัดให้ได้รับการฝึกอบรมทั้งด้านการศึกษาสามัญและวิชาชีพ ตลอดจนการอบรมจิตใจ เพื่อเปลี่ยนแปลงทัศนคติของเด็กและเยาวชนเสียใหม่ เพื่อว่าเมื่อเด็กหรือเยาวชนเหล่านั้นเติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้วต่อไปก็จะไปเป็นกำลังของประเทศชาติต่อไป

ตอนที่ 2 สภาพการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนไทย

เป็นที่ยอมรับกันว่า การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนนั้นมีสาเหตุมาจากปัจจัยต่าง ๆ หลายประการ อาทิ ปัจจัยทางด้านครอบครัว ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ และปัจจัยทางด้านสังคม ดังที่มีผู้ศึกษาได้เสนอแนวความคิดและทฤษฎีต่าง ๆ เกี่ยวกับ การกระทำผิดไว้มากมาย เพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาสภาพการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนไทย ผู้วิจัยจะได้นำแนวความคิดและทฤษฎีที่สำคัญ ๆ มากล่าวพอสังเขป ดังนี้

1) ทฤษฎีโครงสร้างและหน้าที่ (Structural-Functional Theory)
ทฤษฎีนี้ได้ชี้ให้เห็นว่าสังคมแบ่งออกเป็นชนชั้นและสมาชิกของสังคมมิได้มีโอกาสเท่าเทียมกัน ในอันที่จะบรรลุถึงอุดมการณ์ของสังคม โครงสร้างของสังคมอาจก่อให้เกิดความขัดแย้ง และเป็นอุปสรรคต่อสมาชิกของสังคมนั้นเอง และในสังคมที่มีโครงสร้างเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว อาจเกิดความขัดแย้งทางด้านบรรทัดฐานความประพฤติ บุคคลอาจไม่แน่ใจในแบบแผนความประพฤติที่ถูกต้อง มีความสับสนในบทบาทของตนเอง ดังนั้นการกระทำผิด อาจเป็นผลมาจากการไร้กฎหมายในสังคม (Anomie) ความบกพร่องขององค์กรในสังคม (Social Disorganization) อันเป็นสาเหตุเบื้องต้นของการกระทำผิด¹

เคอร์ไคม์ (Durkheim)² นักสังคมวิทยาชาวฝรั่งเศส เป็นนักทฤษฎีคนแรกที่พยายามอธิบายสาเหตุอาชญากรรมอย่างเป็นระบบ โดยอาศัยโครงสร้างของสังคม ในขณะที่สังคมเจริญเติบโตและความรู้สึกทางด้านศีลธรรมมีมากขึ้น (Moral Density) ความคิดเกี่ยวกับความประพฤติของบุคคลที่เหมาะสมได้เปลี่ยนแปลงไป

¹ Brenda Criffin and Charles, Juvenile Delinquency in Perspective (New York : Harper and Row, 1978), pp. 203-205.

² Durkheim, อ้างใน ประธาน วัฒนาวณิชย์, กระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชนและกฎหมายเกี่ยวกับความผิดของเด็ก, หน้า 55.

การกระทำที่ควมผิดมิได้เกี่ยวข้องกับความประพฤติใดโดยเฉพาะ แต่การกระทำเป็นความผิดเพราะการกระทำนั้นกระทบกระเทือนต่อความรู้สึกและค่านิยมร่วมกันของประชาชน

นอกจากนี้ พาร์สันส์ (Parsons) เมอร์ตัน (Merton) และคนอื่น ๆ ได้ทำการศึกษาโครงสร้างและหน้าที่ของสังคม ซึ่งนำมาพิจารณาเฉพาะครอบครัวอันหมายถึงครอบครัวที่สัมพันธ์สภาพของสมาชิกในสังคม ในสังคมปกติโครงสร้างและหน้าที่ของสังคมหรือครอบครัวก็จะปกติ กล่าวคือสมาชิกในครอบครัวจะมีการปฏิบัติตามตามสถานภาพ บทบาท และหน้าที่ของตน จึงทำให้สัมพันธ์ภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัวเป็นไปอย่างดี ส่วนครอบครัวที่ไม่ปกติและมีปัญหานั้นก็คือครอบครัวที่มีปัญหาเกี่ยวกับสัมพันธ์ภาพของสมาชิกในครอบครัว จึงทำให้สภาพของโครงสร้างและหน้าที่ของครอบครัวผิดปกติ เมื่อโครงสร้างของครอบครัวผิดปกติ เช่น บิดามารดาถึงแก่กรรม หย่าร้าง แยกกันอยู่ หรืออื่น ๆ จึงทำให้ครอบครัวไม่สามารถทำหน้าที่ของตนอย่างสมบูรณ์ การอบรมเลี้ยงดูสมาชิกของครอบครัวจึงไม่สามารถจะกระทำได้อย่างเต็มที่ สมาชิกของครอบครัวบางส่วนจึงมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากปกติฐานของสังคม เช่น การก่ออาชญากรรมประเภทต่าง ๆ เป็นต้น¹

สำหรับแนวคิดเกี่ยวกับลักษณะของครอบครัวที่ก่อให้เกิดการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนนั้น ซัทเธอร์แลนด์ (Sutherland) ได้พิจารณาถึงประเภทและความสัมพันธ์ในครอบครัวไว้ดังนี้²

¹สมามิตร วิทยอภิบาลกุล, "การศึกษาสาเหตุบางประการที่มีผลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก จังหวัดสงขลา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนาสังคม) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523), หน้า 9.

² Edwin H. Sutherland and D.R. Gressey, Criminology (New York : Lippincott Company, 1974), p. 204.

1. ครอบครัวซึ่งไร้ศีลธรรม บิดาคีฬสุรา มารดาทักทวนั้น หรือสมาชิกบางคนเป็นอาชญากร

2. ครอบครัวที่ไม่มีบิดามารดา เช่น ดึงแก่กรรม หย่าร้าง หรือแยกกัน
อยู่

3. ครอบครัวที่บิดามารดาละเลยไม่เอาใจใส่บุตรธิดาทั้ง ๆ ที่มีเงินมีทอง

4. ครอบครัวซึ่งเลือกที่รักมักที่ชัง มีอคติลำเอียง

5. ครอบครัวที่เจ้าระเบียบเข้มงวด และมีคนมากเกินไป

6. ครอบครัวที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจยากจน

ส่วน Glueck และ Glueck (Glueck and Glueck) ได้ให้ความหมายของครอบครัวที่บกพร่องว่า หมายถึง การขาดความสัมพันธ์ภายในครอบครัว เด็กขาดผู้อบรมและให้คำแนะนำ เด็กไม่รู้จักใช้เวลาว่าง ขาดการนันทนาการ และขาดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันภายในครอบครัว¹

2) ทฤษฎีความขัดแย้งทางวัฒนธรรม (Cultural Conflict Theory) ทาฟท์ (Taft) ได้นำเอาทฤษฎีความขัดแย้งทางวัฒนธรรมของเซลลิน (Sellin) ไปศึกษาและพัฒนาออกไปอย่างกว้างขวางขึ้น โดยได้อธิบายว่า² การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมและสังคมอย่างรวดเร็ว ก่อให้เกิดผลกระทบตอสัมพันธภาพของบุคคลในสังคมมาก ทำให้บุคคลในสังคมต้องดิ้นรนแข่งขันกันในการดำรงชีวิตมากขึ้น มีคนจำนวนมากที่ไม่ประสบความสำเร็จในด้านการสร้างสถานภาพทางเศรษฐกิจจึงต้องอาศัยอยู่ในแหล่งเสื่อมโทรม คนเหล่านี้มีพฤติกรรมที่แตกต่างไปจากคนอื่น ๆ โดยทั่วไปที่อาศัยอยู่นอกแหล่งเสื่อมโทรม และครอบครัวของคนเหล่านี้จะมีลักษณะครอบครัวบ้านแตกเป็นจำนวน

¹ S. Glueck and E. Glueck, Unraveling Juvenile Delinquency. (Massachusetts : Harvard University Press, 1964), p. 115.

² Donald R. Taft, Criminology (New York : Macmillan, 1956), pp. 136-137.

มาก เด็ก ๆ ที่อาศัยอยู่ในครอบครัวบ้านแตกเหล่านี้จะมีอัตราการกระทำผิดมากกว่าเด็กที่อาศัยอยู่ในครอบครัวปกตินอกแหล่งเสื่อมโทรม และในครอบครัวของบุคคลที่อยู่ในแหล่งเสื่อมโทรม นอกจากจะมีสถานภาพทางเศรษฐกิจที่ยากจนแล้ว ยังมีกรอบรมสั่งสอนจริยธรรมและคุณธรรมน้อยมากอีกด้วย

ในส่วนแนวคิดเกี่ยวกับลักษณะบ้านแตกนี้ ฮาฟเฟอร์ (Schafer) และ นู๊ดเตน (Knudten) ได้แบ่งลักษณะบ้านแตกไว้ 2 ประเภทคือ¹

1. การแตกแยกทางสภาพครอบครัวหรือแตกแยกทางกายภาพ คือครอบครัวที่บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรมหรือหย่าร้างกัน บิดามีมารดาเลี้ยง มารดามีบิดาเลี้ยง หรือบิดามารดาถึงแก่กรรมทั้งคู่ เด็กในครอบครัวแตกแยกแบบนี้จะขาดความรักใคร่ทะนุถนอมอันควรจะได้รับจากครอบครัว รู้สึกหว่าเหว ขาดการเอาใจใส่จากบิดามารดา

2. การแตกแยกทางจิตใจ คือครอบครัวที่บิดามารดาอยู่ร่วมกัน แต่มีการทะเลาะวิวาทกัน หรือมีความเห็นที่ขัดแย้งกันอย่างรุนแรง หรือการที่บิดามารดาทำตนไม่เหมาะสมจนเด็กไม่รักใคร่นับถือ เด็กที่อยู่ในครอบครัวที่แตกแยกเช่นนี้ก็จะขาดความสุข ความอบอุ่นเช่นเดียวกัน เมื่อเด็กขาดความรักความอบอุ่นและขาดการอบรมสั่งสอนที่ดีเด็กก็จะแสดงพฤติกรรมที่เป็นการกระทำผิดเพื่อเรียกร้องความสนใจจากสังคมอันเป็นการทดแทนกับความรักและความอบอุ่นที่ตนไม่ได้รับ เช่นคนอื่น ๆ หรือเป็นการกระทำผิดโดยบังเอิญ ทั้งนี้เนื่องมาจากขาดการอบรมสั่งสอนที่ตนเอง

3) ทฤษฎีไร้ระเบียบ (Anomie Theory) เมอร์ตัน (Merton) ได้กล่าวถึงลักษณะของสังคมบางอย่างที่ก่อให้เกิดความกดดันและความขัดแย้งต่อบุคคลในกลุ่ม จนทำให้มีพฤติกรรมไม่เป็นไปตามที่สถานของสังคม ซึ่งเป็นผลให้เกิดความ

¹S. Schafer and R.D. Knudten, Juvenile Delinquency (New York: Random House, 1970), p. 124.

ไม่เป็นระเบียบในสังคม เมอร์ตัน เชื่อว่าโครงสร้างทางสังคมมีอิทธิพลเหนือบุคคลในสังคม โดยเน้นความขัดแย้งระหว่างโครงสร้างทางสังคมและวัฒนธรรม และระหว่างเป้าหมายปลายทางในรูปคุณค่าทางวัฒนธรรมและวิธีการที่สังคมจัดให้เพื่อบรรลุจุดมุ่งหมาย เมอร์ตัน เห็นว่าสังคมมีองค์ประกอบสำคัญ 2 อย่างคือ¹

1. วัตถุประสงค์หรือเป้าหมายทางค่านิยมหรือวัฒนธรรม ถือว่าเป็นวัตถุประสงค์ที่ถูกต้องของสมาชิกในสังคม วัตถุประสงค์เหล่านี้มีความสัมพันธ์กันเป็นสิ่งที่มีความหมาย เป็นรากฐานต่อความเป็นอยู่ของกลุ่ม เช่น เสรีภาพในการศึกษาค้นคว้า และความเสมอภาคกันในสังคม

2. วิธีการต่าง ๆ ที่สังคมกำหนดไว้ให้บุคคลปฏิบัติตาม เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายนั้นถือเป็นเรื่องของระเบียบกฎเกณฑ์ วินัย คีลธรรม จรรยา วิชา เช่น กฎหมาย ว่าด้วยการค้าโดยเสรี เป็นต้น

พฤติกรรมผิดสังคมนั้นเกิดขึ้นเนื่องจากขาดความสมดุลย์ หรือเกิดการขัดแย้งกันระหว่างองค์ประกอบทั้ง 2 อย่าง ถ้ามีการเน้นในวัตถุประสงค์และวิถีทางหรือปทัสสถานเท่ากัน สังคมก็มีความเป็นระเบียบ แต่ถ้าเน้นในวัตถุประสงค์มากกว่าวิธีการหรือปทัสสถาน กฎเกณฑ์และปทัสสถานก็จะสลายตัวไม่สามารถควบคุมบังคับบุคคลผู้เป็นสมาชิกในสังคมได้ เกิดเป็นสภาพไร้ระเบียบ (Anomie) เป็นสาเหตุให้เกิดพฤติกรรมผิดจากปทัสสถาน การมีพฤติกรรมผิดปทัสสถานของสังคมบางครั้งก็เป็นการประกอบอาชญากรรมอีกด้วย

4) ทฤษฎีเกี่ยวกับการเข้าสมาคมกับกลุ่มที่มีลักษณะแตกต่างกัน (Theory of Differential Association) ซุทเธอร์แลนด์ (Sutherland) มีแนวคิด

¹Robert K. Merton, "Social Structure and Anomie" Social Theory and Social Structure (New York: Free Press, 1957), pp.

ที่สำคัญว่า พฤติกรรมทางอาชญากรรมเรียนรู้กันได้โดยการติดต่อกันอย่างใกล้ชิดภายในกลุ่ม และพฤติกรรมที่แสดงออกมาในลักษณะที่จะเป็นอาชญากรนั้น ขึ้นอยู่กับความแตกต่างในช่วงระยะเวลาและความสม่ำเสมอในการติดต่อสัมพันธ์กัน ซุทเธอร์แลนด์ได้อธิบายถึงพฤติกรรมทางอาชญากรรมไว้ดังนี้¹

1. พฤติกรรมทางอาชญากรรมสามารถเรียนรู้กันได้ คือพฤติกรรมทางอาชญากรรมมิใช่เป็นการถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์ แต่เกิดจากการเรียนรู้และฝึกอบรมบุคคลที่มีใ้รับการฝึกอบรมให้ประกอบอาชญากรรมจะไม่ได้รับการถ่ายทอดพฤติกรรมทางอาชญากรรม

2. พฤติกรรมทางอาชญากรรมสามารถเรียนรู้ได้จากบุคคลอื่นโดยกระบวนการติดต่อกับกระบวนการติดต่อดังกล่าวนี้นี้เป็นได้ทั้งการอบรมสั่งสอน ใ้พบเห็นหรือรับรู้จากคำบอกเล่าสืบต่อกันมา รวมทั้งการเลียนแบบจากวิธีการต่าง ๆ

3. หลักการสำคัญของการเรียนรู้พฤติกรรมทางอาชญากรรมจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อใ้มีการติดต่อกันอย่างใกล้ชิดภายในกลุ่ม การติดต่อดังกล่าวนี้ใ้เห็นหรือการพบปะชั่วคราวชั่วคราวไม่ใช่ปัจจัยสำคัญของการถ่ายทอดพฤติกรรมทางอาชญากรรม

4. เมื่อมีการเรียนรู้พฤติกรรมทางอาชญากรรม การเรียนรู้จะประกอบด้วย

4.1 วิธีการที่จะประกอบอาชญากรรมซึ่งจะมีความยากง่ายแตกต่างกันออกไป

4.2 แรงบันดาลใจ แรงขับเคลื่อนภายใน ความมุ่งหมาย ทศนคติ

5. การเรียนรู้ถึงแรงบันดาลใจและแรงขับเคลื่อนภายใน จะเป็นการเรียนรู้จากการปฏิบัติที่กฎหมายหมายนานเมือง ในทางที่นิยมชมชอบ หรือเป็นปฏิบัติใ้ได้ ทั้งนี้เพราะในบางสังคมสมาชิกใ้รับการอบรมสั่งสอนใ้เคารพกฎหมาย แต่ในกลุ่มคนนอกกฎหมายยอมใ้ถือว่ากรไม่ปฏิบัติตามกฎหมายเป็นค่านิยมที่ใ้ได้รับการยกย่อง

¹ Edwin H. Sutherland and D.R. Gressey, Criminology, pp.

6. เด็กกระทำความผิดเพราะเห็นว่าการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายเป็นสิ่งที่มีค่าน่านิยมมากกว่าการปฏิบัติตามกฎหมาย ซึ่งประเด็นนี้ถือว่า เป็นหลักการสำคัญของทฤษฎีนี้ เพราะโดยธรรมชาติแล้วพฤติกรรมของเด็กจะดีหรือไม่ดีขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมที่จะชักนำไป บุคคลที่กลายเป็นอาชญากรก็เพราะมีความเกี่ยวข้องกับเคยชินต่อพฤติกรรมทางอาชญากรรม จนถูกกลืนหรือดล่ำตัวเข้าไป

7. ความสัมพันธ์ของความแตกต่าง หมายถึง ความแตกต่างในช่วงระยะเวลาความสม่ำเสมอและลำดับเหตุการณ์ที่จะก่อให้เกิดความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางอาชญากรรมหรือพฤติกรรมที่เป็นปฏิปักษ์ต่ออาชญากรรม จากการศึกษาพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่น อาจจะพบว่าพฤติกรรมแรกจะเป็นพฤติกรรมหนึ่งที่สามารถเกิดขึ้นได้ขณะที่เด็กกำลังพัฒนาทั้งทางร่างกายและจิตใจ พฤติกรรมดังกล่าวนี้ถ้าเกิดขึ้นตลอดระยะเวลาของการพัฒนาการและเป็นไปอย่างสม่ำเสมอแล้ว พฤติกรรมแรกก็อาจจะกลายเป็นพฤติกรรมทางอาชญากรรมได้ในอนาคต

8. กระบวนการของการเรียนรู้พฤติกรรมทางอาชญากรรมสัมพันธ์กับแบบของอาชญากรรมและแบบที่ต่อต้านอาชญากรรม ซึ่งเกี่ยวข้องกับกลไกของการเรียนรู้ในทางอื่น ๆ ด้วย กระบวนการนี้หมายความว่า การเรียนรู้พฤติกรรมทางอาชญากรรมไม่จำกัดอยู่เพียงกระบวนการของการเลียนแบบเท่านั้น บุคคลที่ถูกล่อลวงหรือชักชวนก็อาจจะเรียนรู้พฤติกรรมทางอาชญากรรมได้โดยมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมนั้น ๆ ซึ่งไม่ใช่เป็นการเลียนแบบ

5) ทฤษฎีว่าด้วยสาเหตุทางจิต (Psychogenic Theory) เจคิน (Jekin) และกอฟแมน (Goffman) ใช้อธิบายว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดนั้นส่วนใหญ่เป็นพวกที่มีสภาพทางจิตที่สับสน วุ่นวาย เพราะขาดความสัมพันธ์อย่างอบอุ่นจากบิดามารดา หรือผู้ปกครอง ในครอบครัว เป็นพวกที่ถูกทอดทิ้งให้อยู่อย่างโดดเดี่ยว ไม่ได้รับการเอาใจใส่และควบคุมดูแลจากผู้ปกครองและครอบครัว

เพราะบิดามารดาถึงแก่กรรม หรือบ้านแตก จึงทำให้เด็กมีจิตใจแข็งกระด้างและชอบกระทำคามนิก¹

จากแนวคิดและทฤษฎีดังกล่าว ประกอบกับการได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำคามนิกของเด็กและเยาวชนไทยแล้ว ผู้วิจัยมีความเห็นว่า สภาพการกระทำคามนิกของเด็กและเยาวชนไทย มีลักษณะใกล้เคียงกับทฤษฎีโครงสร้างและหน้าที่ และทฤษฎีความขัดแย้งทางวัฒนธรรมมากที่สุด ทั้งนี้เพราะเด็กและเยาวชนที่กระทำคามนิกส่วนมากจะมาจากครอบครัวที่มีลักษณะบ้านแตกและมีสถานภาพทางเศรษฐกิจที่ค่อนข้างยากจน

นอกจากแนวคิดและทฤษฎีในการกระทำคามนิกดังกล่าว ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการที่จะพิจารณาถึงสาเหตุของการกระทำคามนิกของเด็กและเยาวชนแล้ว ในเรื่องการกำหนดเกณฑ์อายุ และขอบเขตของพฤติกรรมก็มีส่วนสำคัญ ทั้งนี้เพราะในแต่ละประเทศนั้นการกำหนดเกณฑ์อายุและขอบเขตของพฤติกรรมที่ถือว่าเป็นการกระทำคามนิกนั้น จะแตกต่างกันออกไป ดังนั้นผู้วิจัยจึงจะได้นำกล่าวถึงเกณฑ์ อายุ และขอบเขตของพฤติกรรมในการกระทำคามนิกของเด็กและเยาวชนไทย เพื่อความเข้าใจต่อไป

สำหรับประเทศไทยนั้น พระราชบัญญัติจักษุศาสตร์เด็กและเยาวชน พ.ศ. 2494 มาตรา 4 ให้นิยามความหมายของเด็กหรือเยาวชนที่กระทำคามนิกและอยู่ในเขตอำนาจของศาลคดีเด็กและเยาวชนไว้ดังนี้²

"เด็ก" หมายความว่า บุคคลอายุเกินกว่าเจ็ดปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่เกินสิบสี่ปีบริบูรณ์

¹ Pual B. Horton and R.G. Leslie, The Sociology of Social Problems. (New York: Appleton Century Crofts, 1967), p. 349.

² สง่า ลินะสมิต, กฎหมายเกี่ยวกับการกระทำคามนิกของเด็กและเยาวชน, หน้า 92.

"เยาวชน" หมายความว่า บุคคลอายุเกินกว่าสิบสี่ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์ ทั้งนี้ไม่หมายรวมไปถึงบุคคลผู้บรรลุนิติภาวะแล้วด้วยการสมรส และอายุของเด็กและเยาวชนนั้นให้ถือขณะเมื่อฟ้อง

นอกจากการกำหนดเกณฑ์อายุของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดเพื่อการพิจารณาของศาลคดีเด็กและเยาวชน และเพื่อเป็นการคุ้มครองเด็กและเยาวชนแล้ว ยังมีข้อยกเว้นเกี่ยวกับเรื่องเกณฑ์อายุถึงประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 163 ลงวันที่ 15 มิถุนายน 2515 ข้อ 1 ซึ่งให้ยกเลิกความเดิมในมาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2494 ซึ่งหมายความว่าในกรณีที่เยาวชนอายุเกินกว่า 16 ปีบริบูรณ์ กระทำความผิดที่ร้ายแรง 6 ประเภท ได้แก่ ชมจีนจนเป็นเหตุให้เกิดได้รับอันตรายสาหัสหรือถึงแก่ความตาย กระทำอนาจารเป็นเหตุให้หญิงได้รับอันตรายสาหัสหรือตาย ซ้ำโดยเจตนา ปล้นทรัพย์ ชิงทรัพย์ หรือเรียกค่าไถ่ เยาวชนผู้นั้นจะต้องถูกส่งฟ้องยังศาลอาญาหรือศาลจังหวัด ความผิดดังกล่าวมีรายละเอียดตามมาตราดังต่อไปนี้¹

- มาตรา 277 ทวิ - ชมจีนกระทำซ้ำเราจนผู้ถูกกระทำได้รับอันตรายสาหัสถึงแก่ความตาย
- มาตรา 277 ทรี - ชมจีนกระทำซ้ำเราโดยมีคหรือใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิดหรือกระทำการอันมีลักษณะเป็นการโหดมหญิง เป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำได้รับอันตรายสาหัสหรือถึงแก่ความตาย
- มาตรา 281 - กระทำอนาจาร เป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำได้รับอันตรายสาหัสถึงแก่ความตาย
- มาตรา 288 - ฆาคนตาย
- มาตรา 289 - ฆ่าบุพการี เจ้าพนักงาน ผู้ช่วยเหลือเจ้าพนักงาน ฆ่าโดยไตรศรองไว้ก่อน ฆ่าโดยทรมาณ หรือกระทำการทารุณโหดร้าย ฆ่าเพื่อจะกระทำผิดอย่างอื่น
- มาตรา 313 - ค่าไถ่

¹ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 163 ลงวันที่ 15 มิถุนายน 2515.

- มาตรา 314 - เป็นผู้นับสนุนการเรียกค่าไถ่
 มาตรา 315 - เป็นอนกลางเรียกค่าไถ่
 มาตรา 339 - ชิงทรัพย์
 มาตรา 339 ทวิ - ชิงทรัพย์พระพุทธรูปหรือวัตถุทางศาสนา
 มาตรา 340 - ปล้นทรัพย์
 มาตรา 340 ทวิ - ปล้นทรัพย์พระพุทธรูปหรือวัตถุทางศาสนา

สำหรับขอบเขตของการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนนั้นในหลาย ๆ ประเทศ มีขอบเขตกว้างขวางมากโดยครอบคลุมความประพฤติของเด็กและเยาวชนทุกรูปแบบ ส่วนประเทศไทยได้กำหนดขอบเขตของการกระทำความผิดโดยครอบคลุมใน 3 ประเด็นคือ¹

1. เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายอาญา
2. เด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ไม่อาจจะปรับตัวให้เข้ากับสังคมและสิ่งแวดล้อมได้
3. เด็กและเยาวชนที่อยู่ในสภาพล่อแหลมต่ออันตราย และศีลธรรมอันดีงาม ซึ่งสมควรได้รับการคุ้มครองและสงเคราะห์เพื่อมิให้เด็กและเยาวชนเหล่านั้นไปก่อเหตุการณ์กระทำผิดต่อไปในอนาคต

ดังนั้นถึงแม้ว่าการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนไทยจะมีขอบเขตกว้างขวาง แต่พฤติกรรมการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในหลายกรณีจะไม่ปรากฏในสถิติของทางราชการ อย่างไรก็ตามจากการรวบรวมสถิติข้อมูลของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ศาลคดีเด็กและเยาวชน ก็พบมีสถิติที่จะให้เห็นภาพพจน์เกี่ยวกับการกระทำผิดที่สำคัญ ๆ ไว้ ดังปรากฏจากการวางต่อไปนี้

¹สแกนท์ ตามไท และนัทธี จิตสว่าง, ปัญหาเด็กและเยาวชน เกี่ยวกับการส่งเสริมอาชีพ, หน้า 439.

จากตารางที่ 2 จะเห็นได้ว่า จำนวนเด็กและเยาวชนในคดีที่ต้องหา
มากที่สุด เป็นอันดับแรกคือ คดีลักทรัพย์ รองลงมาคือ คดีข่มขู่ คดียาเสพติด
คดีทำร้ายร่างกาย และคดีวิ่งราวทรัพย์ ตามลำดับ

ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสาเหตุแห่งการกระทำความผิดนั้น มีสถิติดังปรากฏจาก
ตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3 จำนวนเด็กและเยาวชนที่ศาลพิจารณาว่ามีความผิด โดยจำแนกตาม
สาเหตุแห่งการกระทำความผิด

พ.ศ.	ทางครอบครัว สภาพทาง อารมณ์	ทางคบเพื่อน เสเพล หรือ ถูกชักจูงใจ จางวาน	ทาง เศรษฐกิจ	ทางร่าง กายหรือ สภาพจิตใจ	สาเหตุอื่นๆ เช่นทางกามา รณฆ ประมาท เส้นเลือด ทาง กรรมนั้น	รวม
2521	908	568	493	50	396	2,415
2522	973	624	411	109	122	2,239
2523	899	515	568	87	233	2,302
2524	681	347	206	59	193	1,486
2525	194	623	239	57	153	1,266
2526	125	562	292	36	177	1,192
2527	212	496	245	4	137	1,094
2528	533	542	302	30	172	1,579

ที่มา : สถิติทางศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง¹

¹ศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง, สถิติทางศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง,
(เอกสารโรเนียว), ตารางที่ 8.

จากตารางที่ 3 จะเห็นได้ว่า สาเหตุแห่งการกระทำความคิดของเด็ก และเยาวชนที่ศาลพิจารณามีความคิด ในช่วงปี 2521-2524 ส่วนมากมีสาเหตุ เนื่องจากสภาพทางครอบครัวและทางอารมณ์ แต่ในระยะตั้งแต่ปี 2525-2528 การกระทำความคิดของเด็กและเยาวชนส่วนมากมีสาเหตุเนื่องมาจากการคบเพื่อน เสเพลหรือถูกชักจูงใจจางวาน

ตอนที่ 3 การศึกษาในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง

เมื่อเด็กและเยาวชนซึ่งต้องหว่ากระทำผิดและคดีอยู่ในอำนาจการพิจารณาของศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง ถูกจับกุมและไม่ได้รับการประกันตัวไปจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง เด็กและเยาวชนชายจะถูกส่งตัวไปอยู่ที่สถานแรกรับบ้านเมตตา ส่วนเด็กและเยาวชนหญิงจะถูกส่งตัวไปอยู่ที่สถานฝึกและอบรมบ้านปรานี ซึ่งเป็นทั้งสถานแรกรับและสถานฝึกอบรมด้วย ในขณะที่รอการพิพากษาของศาลอยู่นั้น เด็กและเยาวชนที่ไม่ได้เรียนหนังสือหรือมีความรู้ในวิชาสามัญไม่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก็จะต้องเรียนวิชาสามัญไปก่อน ส่วนเด็กและเยาวชนที่มีพื้นฐานความรู้วิชาสามัญสูงอยู่แล้วก็จะได้รับการฝึกอบรมวิชาชีพไปพลางก่อน¹

เมื่อศาลพิพากษาให้เด็กและเยาวชนได้ฝึกและอบรม เด็กและเยาวชนนั้นก็จะถูกส่งไปยังสถานฝึกและอบรมต่าง ๆ ของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางตามความเหมาะสมกับสถานฝึกและอบรม ซึ่งมีอยู่ 4 แห่งคือ

1) สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิง บ้านปรานี เป็นสถานฝึกอบรมแก่เด็กและเยาวชนหญิงโดยเฉพาะ จัดเป็นสถานแรกรับเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งให้ฝึกและอบรม

2) สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนรุ่นใหญ่ บ้านกฤษณา เด็กและเยาวชนที่ถูกส่งตัวมาฝึกอบรม ณ บ้านกฤษณานี้ ศาลจะกำหนดระยะเวลาการฝึกอบรมไว้แน่นอน

¹ โสภกา ชูพิบูลย์และคณะ, รายงานการวิจัยการศึกษาวิเคราะห์สาเหตุเพื่อพัฒนามาตรฐานการฝึกอบรมวิชาชีพ ในสถานฝึกอบรมเด็กและเยาวชน (ม.ป.ท., 2525), หน้า 5.

อาจจะมึ่ระยะเวลาชั้นต่ำ ชั้นสูง หรือกำหนดเป็นระยะเวลาที่แน่นอน หรือจนกว่าเด็ก หรือเยาวชนนั้นจะมีอายุครบ 18 ปีบริบูรณ์

3) สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนรุ่นเล็ก บ้านมุทิตา สถานฝึกและอบรมแห่งนี้จะรับเด็กและเยาวชนที่มีอายุอยู่ในระหว่าง 7 ปีเต็มถึงอายุไม่เกิน 14 ปีเศษ หรือที่มีรูปร่างเล็ก เข้ารับการฝึกอบรม

4) สถานกักและอบรม บ้านอุเบกขา เดิมเป็นสถานที่ควบคุมเยาวชนชายที่มีความประพฤติเกะกะเกรวุนแรง แต่ปัจจุบันเป็นสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีความประพฤติก้าวหน้า เป็นเสมือนการเลื่อนชั้นทดแทนความดี

ในสถานฝึกและอบรมมีการดำเนินการฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนให้เด็ก และเยาวชนกลับตนเป็นพลเมืองดีด้วยวิธีการต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งค้ำนการให้ การศึกษา ซึ่งมีขั้นตอนของการดำเนินการจัดเด็กและเยาวชนเข้ารับการศึกษา ดังนี้

เมื่อพ้อบ้านประจำหอรับเด็กและเยาวชนเข้ามาอยู่ในหอพัก พ้อบ้านจะ เปลี่ยนเครื่องแต่งตัวให้ และให้ของใช้ที่จำเป็น แล้วพ้อบ้านจะอธิบายชี้แจงระเบียบ ข้อบังคับให้เด็กและเยาวชนทราบว่า ควรทำอะไรบ้างในเวลาใด นับว่าพ้อบ้านเป็น ผู้ใกล้ชิดเด็กและเยาวชนอย่างมาก คือเป็นผู้ดูแลเด็กและเยาวชนตั้งแต่เริ่มเข้าหอพัก ดูแลเด็กและเยาวชนก่อนไปรับการฝึกอบรมควบคุมดูแลหลังจากกลับมาหอพักแล้ว และ ยังเป็นที่ปรึกษาเกี่ยวกับเรื่องทั่ว ๆ ไปของเด็ก

วันรุ่งขึ้น หลังจากที่เขาประจำหอแล้วเด็กใหม่ทุกคนจะต้องเข้าทำงานโยธา คือทำความสะอาดสถานฝึกฯ เป็นเวลาประมาณ 15 วัน หลังจากนั้นหนังสือนำตัวเด็ก จากศาลก็จะถูกส่งมาบ้านกรุณาจนครบ ผู้ช่วยหัวหน้าแผนกฝึกฯ ก็จะทูลายละเอียดประวัติ เด็กในสมุดประจำตัวของเด็ก จำแนกประเภทเด็กเล็กส่งไปบ้านมุทิตา เด็กโตคงอยู่ บ้านกรุณา บางคนก็ส่งไปบ้านอุเบกขา นอกจากนี้ยังพิจารณาตุ้ระกับการศึกษา เพื่อ

1 ประเสริฐ นาควรเชฏฐ์, หัวหน้าหน่วยสามัญสถานฝึกและอบรมเด็กชาย บ้านกรุณา, สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2529.

จัดเด็กให้เข้ารับการศึกษาระดับประถมศึกษา (ดังรายละเอียดที่จะกล่าวต่อไป) และเมื่อจัดเด็กและเยาวชนเข้ารับการศึกษากาง ๆ แล้ว ผู้ช่วยหัวหน้าสถานฝึก จะรายงานไปให้หน่วยฝึกต่าง ๆ ทราบว่าได้จัดเด็กเข้าเรียนวิชาใดบ้าง ส่วนเจ้าหน้าที่ทะเบียนก็จะทำหน้าที่รวบรวมรายงานผลการฝึกอบรมจากครูฝึกเป็นระยะ ๆ

สำหรับการศึกษาที่จัดขึ้นเพื่อเป็นเครื่องมือสำคัญในการอบรมจิตใจเด็กและเยาวชนกระทำฝึกแบ่งออกเป็น 4 ประเภทคือ ¹

- ก. การศึกษาวิชาสามัญ
- ข. การฝึกวิชาชีพ
- ค. การพัฒนานิสัย
- ง. การพัฒนาสุขภาพพลานามัย
- ก. การศึกษาวิชาสามัญ

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางได้จัดให้มีการศึกษาวิชาสามัญสำหรับเด็กและเยาวชนที่ยังมีพื้นฐานความรู้ในทางอ่านเขียนและวิชาทั่ว ๆ ไปยังไม่เพียงพอแก่การดำรงชีพในชีวิตประจำวันได้ โดยการจัดตั้งการศึกษานอกโรงเรียนแบบโรงเรียนผู้ใหญ่ขึ้น และใช้หลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียนแบบเบ็ดเสร็จระดับที่ 1-2 พุทธศักราช 2527 และหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียนแบบเบ็ดเสร็จระดับที่ 3-4 พุทธศักราช 2522 ของกรมการศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ โดยจะมีประกาศนียบัตรมอบให้แก่ผู้สอบผ่านการศึกษาได้ทุกคน ซึ่งผู้ที่จบการศึกษาคณะการศึกษานอกโรงเรียนแบบเบ็ดเสร็จจากสถานพินิจไปแล้วทุกคนจะมีศักดิ์และสิทธิ์เช่นเดียวกับผู้ที่สอบไล่ได้ในระบบโรงเรียน หลักสูตรประถมศึกษา และมีขมยการศึกษาพุทธศักราช 2521 ทุกประการ²

¹ศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง, เอกสารแนะนำศาลคดีเด็กและเยาวชน . . . , หน้า 13.

²สถานฝึกและอบรม บ้านกฐณา, หลักสูตรการฝึกอบรมวิชาสามัญและวิชาชีพ (เอกสารอัครสำเนา), หน้า 1-3.

การเรียนวิชาสามัญที่จัดขึ้นในสถานฝึกและอบรมต่าง ๆ ของสถานพินิจ
ซึ่งจัดในลักษณะของการศึกษาผู้ใหญ่ ใ้แบ่งออกเป็น 4 ระดับคือ¹

1. ระดับ 1 ตอน 1 เทียบเท่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สำหรับผู้อ่าน
หนังสือไม่ออก เป็นหลักสูตร 3 เดือน และระดับ 1 ตอน 2 เทียบเท่าชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 2 หลักสูตร 3 เดือนเช่นกัน

2. ระดับ 2 เทียบเท่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลักสูตร 3 เดือน

3. ระดับ 3 เทียบเท่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลักสูตร 1 ปี

4. ระดับ 4 เทียบเท่าชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลักสูตร 1 ปี

ส่วนเด็กและเยาวชนที่ประสงค์จะศึกษาวิชาสามัญในระดับที่สูงกว่านี้ และ
มีความประพฤติเป็นที่ไว้วางใจได้ อาจขอไปศึกษาในระดับสูงนอกสถานฝึกอบรมแบบเข้า
ไปเย็นกลับได้ โดยได้รับความเห็นชอบจากอธิบดีศาลคดีเด็กและเยาวชนกลางก่อน สำหรับ
จุดมุ่งหมายของหลักสูตร โครงสร้างหลักสูตร และหลักเกณฑ์การใช้หลักสูตรการศึกษาวิชา
สามัญ ผู้วิจัยจะได้เสนอไว้ในภาคผนวก

ข. การฝึกวิชาชีพ

เด็กและเยาวชนซึ่งได้รับคำพิพากษาให้เข้ารับการฝึกอบรมนั้น สำหรับ
ผู้ที่มีพื้นความรู้วิชาสามัญสูงกว่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แล้ว หรือได้รับการศึกษาวิชาสามัญ
แบบการศึกษาผู้ใหญ่ในสถานฝึกอบรมจนจบชั้นระดับ 3 แล้ว อาจต่อในระดับ 4 หรือเข้ารับ
การฝึกอบรมวิชาชีพใดวิชาชีพหนึ่ง เพื่อเตรียมคนให้มีอาชีพหาเลี้ยงตนภายหลังได้รับการ
ปลดปล่อย

การฝึกอบรมวิชาชีพต่าง ๆ สำหรับเยาวชนในสถานฝึกและอบรมต่าง ๆ
ของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ดำเนินการดังนี้

¹ โสภภา ชูพิบูลชัยและคณะ, รายงานการวิจัยการศึกษาวิเคราะห์เหตุเพื่อ
พัฒนามาตรฐานการฝึกอบรมวิชาชีพ ในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน, หน้า 6.

1. การฝึกและอบรมของสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายรุ่นใหญ่ (บ้านกุฎา)¹ เด็กและเยาวชนส่วนมากเป็นเด็กและเยาวชนที่ศาลพิพากษาเอาตัวไว้ฝึกและอบรมโดยรับตัวจากสถานแรกรับ (บ้านเมตตา) พร้อมทั้งประวัติต่าง ๆ ของเด็กและเยาวชน แต่สำหรับเด็กและเยาวชนที่ศาลทางจังหวัดที่ไม่ใช่ศาลคดีเด็กและเยาวชนส่งตัวไปฝึกและอบรมนั้นจะไม่มีประวัติ แต่มีหนังสือนำส่งตัวเท่านั้น สถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางก็จะต้องสอบประวัติขึ้นเอง เด็กและเยาวชนดังกล่าวศาลกำหนดระยะเวลาการฝึกและอบรมไว้แน่นอน อาจจะมีระยะเวลาขั้นต่ำ-ขั้นสูง หรือกำหนดระยะเวลาเป็นเดือนเป็นปี หรือจนกว่าเด็กหรือเยาวชนนั้นอายุครบ 18 ปีบริบูรณ์ การจัดให้เด็กและเยาวชนเข้ารับการฝึกและอบรมในหน่วยวิชาชีพต่าง ๆ จะคำนึงถึงระยะเวลาที่เด็กและเยาวชนถูกควบคุมตัวอยู่ด้วย เพื่อให้เด็กและเยาวชนได้รับผลการฝึกและอบรมอย่างจริงจัง ประกอบกับความเหมาะสมในค่านอื่น ๆ เช่น ระดับพื้นฐานความรู้ในการอ่านออกเขียนได้ หรือจบการศึกษาภาคบังคับแล้ว บุคลิกลักษณะ รูปร่าง และที่สำคัญที่สุด คือ ความสมัครใจของเด็กและเยาวชนที่มีความประสงค์จะเข้ารับการฝึกอบรมในหน่วยวิชาชีพนั้น ๆ สถานฝึกและอบรมมา บ้านกุฎาในปัจจุบันได้เปิดการฝึกและอบรมวิชาชีพ 10 หน่วยวิชาชีพด้วยกัน ได้แก่ ช่างไม้และก่อสร้าง ช่างตีพิมพ์ ช่างศิลป์ ช่างเครื่องยนต์ ช่างวิทยุและโทรทัศน์ ช่างเชื่อมโลหะ ช่างตัดผม ช่างตัดเย็บเสื้อผ้าชาย คนตรี และเกษตรกรรม สำหรับรายละเอียดของหลักสูตรได้แสดงไว้ในภาคผนวก

2. การฝึกและอบรมของสถานฝึกและอบรม (บ้านอุเบกษา)² เนื่องจากในปัจจุบันสภาพการดำเนินงานของสถานฝึกและอบรมได้เปลี่ยนไปจากที่เคยปฏิบัติอยู่เดิม โดยเยาวชนที่มีความประพฤติดี มีระเบียบวินัย รู้จักปกครองตนเอง มีพฤติกรรมที่แสดงออกในด้านต่าง ๆ อันนับเป็นตัวอย่างที่ดี และไว้วางใจได้ รวมทั้งเยาวชนที่

¹ โสภา ชูพิบูลชัยและคณะ, รายงานการวิจัยการศึกษาวิเคราะห์เหตุผลเพื่อพัฒนามาตรฐานการฝึกอบรมวิชาชีพในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน, หน้า 8.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 12.

เป็นนักกีฬา จะถูกคัดเลือกและส่งมาอยู่สถานฝึกและอบรมบ้านอุเบกขา เพื่อเป็นตัวอย่างที่ดีของเยาวชนอื่น ส่วนการเรียนวิชาสามัญหรือวิชาชีพเยาวชนยังคงต้องกลับไปเรียนที่สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายรุ่นใหญ่ (บ้านกรุณา) โดยวิธีเข้าไปเยี่ยมกลับ แต่ถ้าเยาวชนที่ถูกส่งไปอยู่สถานฝึกและอบรม (บ้านอุเบกขา) ยังไม่ได้เข้าเรียนวิชาชีพใด ก็จะถูกจัดให้เข้าเรียนวิชาชีพดังต่อไปนี้คือ ช่างพิมพ์ ช่างตัดผม ช่างไฟฟ้า ช่างเชื่อมโลหะ ช่างศิลป์ ช่างไม้ คนตรี หัตถกรรมและเกษตรกรรม

3. การฝึกและอบรมของสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิง (บ้านปรานี)¹ ทำการฝึกสอนเด็กและเยาวชนหญิงที่ศาลมีคำสั่งให้ฝึกและอบรม มีการฝึกวิชาชีพช่างตัดเย็บเสื้อผ้า ศิลปประดิษฐ์ หัตถกรรม การฝีมือ โภชนาการ ช่างเสริมสวย คนตรี และให้การศึกษาวิชาสามัญเด็กและเยาวชนหญิงระหว่างการสอบสวน และพิจารณาคดี เช่นเดียวกับกองแรกรับ (บ้านเมตตา) และสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย ในการนี้ได้รับความร่วมมือจากสมาคม ไว.ดับบลิว.ซี.เอ. ไปจัดกิจกรรมด้านเกษตรศาสตร์ให้สม่ำเสมอ รวมทั้งวิทยากรจากวิทยาเขตเสาวภาคช่วย

สำหรับรายละเอียดเกี่ยวกับการฝึกอาชีพแต่ละประเภทของสถานฝึกต่าง ๆ นั้น ปรากฏดังตารางต่อไปนี้

¹ โสภ ฐพิทูลชัยและคณะ, รายงานการวิจัยการศึกษาวิเคราะห์เหตุเพื่อพัฒนามาตรฐานการฝึกอบรมวิชาชีพในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน, หน้า 13.

ตารางที่ 4 แสดงการฝึกอบรมประเภทต่าง ๆ¹

ประเภท	ขั้นตอนและวิธีการฝึก	ระยะเวลาฝึก
ช่างไม้	เริ่มแรกผู้รับการฝึกจะท่องหลักชักไม้ ใสไม้ ทอดตะปู และเลื่อยไม้ก่อน จากนั้นจึงหัดเข้าไม้และการอ่านแบบ ส่วนใหญ่จะเน้นในด้านการทำเฟอร์นิเจอร์ และช่างไม้ก่อสร้าง	3 เดือน - 2 ปี
ช่างไฟฟ้า	สอนให้รู้จักเครื่องมืออุปกรณ์ไฟฟ้าต่าง ๆ ตลอดจนความรู้เกี่ยวกับทฤษฎีไฟฟ้าเบื้องต้น การเดินสายไฟ และการซ่อมอุปกรณ์ไฟฟ้า	6 เดือน - 2 ปี
ช่างปูน	ฝึกในด้านการผสมปูน การเทปูน ก่ออิฐ ทำถนน และท่อระบายน้ำ โดยเน้นทางปฏิบัติ ส่วนใหญ่เด็กและเยาวชนจะทำงานให้กับสถานฝึกและอบรม	1 เดือน - 1 ปี
ช่างตัดผม	เริ่มฝึกการใช้เครื่องมือและการตัดผม โดยใช้เด็กและเยาวชนในสถานฝึกและอบรมเป็นแบบ	6 เดือน
ช่างศิลป์	มีการฝึกหลายสาขา เด็กที่จะมาฝึกด้านนี้คัดจากพวกที่มีใจรักทางด้านนี้ มีความละเอียดอ่อน และมีทักษะพอสมควร โดยมีเจ้าหน้าที่ เด็กและเยาวชนรุ่นก่อน ๆ ฝึกสอน	6 เดือน - 1 ปี

¹ สกานท์ ตามไท และนัทธี จิตสว่าง, ปัญหาเด็กและเยาวชนเกี่ยวกับการส่งเสริมอาชีพ, หน้า 478.

ประเภท	ขั้นตอนและวิธีการฝึก	ระยะเวลาฝึก
เกษตรกรรม	ฝึกการเลี้ยงหมู การปลูกสวนครัว และไม้ประดับ การจัดสวน การทำปุ๋ย	3 เดือน - 1 ปี
ช่างพิมพ์	เด็กและเยาวชนต้องมีความรู้พื้นฐานสามัญทอ สมควร เริ่มฝึก เวียงพิมพ์ การใช้เครื่องพิมพ์ และการจัดหน้าพิมพ์ ตลอดจนการเข้าเล่ม	1 ปี - 3 ปี
ช่างตัดเย็บ เสื้อผ้า	ฝึกการตัดเย็บและซ่อมเสื้อผ้า โดยเฉพาะเครื่อง หมายของเด็กและเยาวชนในสถานฝึกและอบรม	3 เดือน - 1 ปี
ช่างเย็บหนัง	ฝึกการเย็บหนัง การตัดและการทำเครื่องประดับ และของใช้ที่ทำด้วยหนัง	3 เดือน - 2 ปี
ดนตรีไทย- สากล	มีการฝึกดนตรีไทยและดนตรีสากล วงดนตรีสากล ของสถานพินิจจะได้ออกไปแสดงในงานพิเศษหรือ ในโอกาสสำคัญ ๆ ภายนอกเสมอ ๆ	6 เดือน - 3 ปี
ช่างเชื่อม	ฝึกการเชื่อมเหล็ก การตัดเหล็ก เพื่อประกอบ และทำเครื่องเหล็กแบบต่าง ๆ ทั้งนี้โดยได้รับ การสนับสนุนจากสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า และเคยได้รับครูฝึกชาวเยอรมันมาช่วยฝึก	3 เดือน - 1 ปี
ช่างเครื่อง ยนต์	ฝึกการซ่อมการบำรุงรักษา การตรวจสภาพ เครื่องยนต์ การซ่อมตัวถัง	3 เดือน - 2 ปี

วิชาชีพทุกสาขาที่กล่าวมาแล้วนั้น สถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางมีวัตถุประสงค์พิเศษคือ ต้องการให้เด็กและเยาวชนสามารถนำไปประกอบอาชีพได้จริง ๆ ไม่ว่าจะโดยทำसानกับนายจ้าง หรือทำเป็นส่วนตัว นอกจากนี้แต่ละวิชาต่างก็มีรายได้ของตน ซึ่งจะได้จัดสรรให้แก่เด็กและเยาวชนของช่างนั้น ร้อยละ 50 และให้เจ้าหน้าที่ร้อยละ 10 ที่เหลือเก็บเป็นทุนสำรองต่อไป เงินปันผลที่แบ่งให้แก่เด็กและเยาวชนนั้นจะแบ่งให้เป็น 2 ครั้ง คือ ให้เยาวชนไว้ใช้จ่ายในปัจจุบันครั้งหนึ่ง โดยนำเข้าบัญชีเบิกจ่ายประจำวัน และเก็บไว้ให้เด็กและเยาวชนในวันครบกำหนดปล่อยครั้งหนึ่ง การที่จัดดังกล่าวนี้ก็เป็นกำลังใจแก่เด็กและเยาวชน และเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติงาน และเป็นการส่งเสริมเคราะห์เด็กและเยาวชนอีกประการหนึ่งด้วย¹

ค. การพัฒนานิสัย

การพัฒนานิสัย เป็นการให้การศึกษาด้านจริยศึกษา ที่เกี่ยวกับการอบรมจิตใจ อันเป็นส่วนสำคัญของการฝึกและอบรมสำหรับสถานพินิจฯ โดยมีกรอบรวมผลผลิตตามไปกับการเรียนวิชาสามัญ การฝึกวิชาชีพและการทำงานตามปกติ การพัฒนานิสัยนี้หมายความรวมถึง การอบรมสั่งสอนเด็กและเยาวชนตามหลักธรรมคำสั่งสอนของพุทธศาสนา โดยจัดให้มีการบรรยายหรือปฏิบัติธรรม การอบรมเด็กและเยาวชนให้รู้จักมารยาทของสังคม วัฒนธรรมและประเพณี ตลอดจนถึงการทำงานเป็นหมู่คณะ วิธีการที่ใช้อยู่ในปัจจุบันพอจะแยกออกได้ ดังนี้²

¹ อชชา ลิมป์ไพฑูรย์, "ลักษณะกลุ่มเพื่อนของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในสถานฝึกอบรม : ศึกษาเฉพาะกรณีสถานฝึกอบรมเด็กและเยาวชนบ้านกรูดฯ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมวิทยา มหาวิทยาลัยมหิดล ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521), หน้า 51.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 52.

- การฝึกกิริยามารยาทในสังคม ได้แก่การอบรมสั่งสอนในเรื่องมารยาทที่เหมาะสมในโอกาสต่าง ๆ ตลอดจนการฝึกมารยาทเหล่านั้นในชีวิตประจำวัน โดยมีทอບาน ครู และเจ้าหน้าที่อื่น ๆ ทุกคน ได้ร่วมกันฝึกสอนมารยาทที่ต้งามคั่งกล่าวแล้ว ให้เยาวชนได้ฝึกหัดปฏิบัติตาม

- การอบรมสั่งสอนตามหลักธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธศาสนา ซึ่งมุ่งสอนให้ทุกคนมิให้กระทำความชั่วประการหนึ่ง ให้กระทำความดีอีกประการหนึ่ง และทำจิตใจให้บริสุทธิ์ผ่องใสอีกประการหนึ่ง โดยมีอนุศาสนาจารย์ ผู้ทรงคุณวุฒิของพุทธสมาคม และพระภิกษุสงฆ์เป็นผู้ให้การอบรมสั่งสอนเด็กและเยาวชนเหล่านั้นตามหัวข้อธรรมต่าง ๆ ที่จะนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ สำหรับผู้ที่ประสงค์จะฝึกสมาธินั้น ก็จะมีอาสาสมัครไปสอนวิธีเข้าสมาธิให้ด้วย ทั้งหมดที่กล่าวนี้ก็เพื่อให้เด็กและเยาวชนเข้าใจในบาปบุญคุณโทษ สิ่งซึ่งเป็นประโยชน์และมีโทษเป็นประโยชน์ ตลอดจนการรู้จักวางแผนงานและปฏิบัติตามเหมาะสมกับกาลเทศะ รู้จักปฏิบัติตามกฎและกติกาของสังคม และรู้จักทำงานร่วมกันเป็นหมู่คณะ สิ่งเหล่านี้ถ้าเข้าใจและนำไปประยุกต์ได้ก็ จะทำให้เด็กและเยาวชนดำเนินชีวิตทั้งในระหว่างฝึกอบรม และภายหลังปลดปล่อยแล้วได้อย่างมีความสุขและเป็นประโยชน์ต่อสังคมได้อย่างมากด้วย

ง. การพัฒนาสุขภาพพลานามัย¹

การพัฒนาสุขภาพพลานามัย ได้แก่การให้การศึกษาด้านพลศึกษา ซึ่งในขั้นต้นมุ่งให้เด็กและเยาวชนรู้จักออกกำลังกายให้แข็งแรงสมบูรณ์ ให้รู้จักความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา และในขั้นสุดท้ายให้รู้จักการทำงานแบบเป็นหมู่คณะ

ในการฝึกกิจกรรมด้านพลศึกษา ได้ส่งเสริมและสนับสนุนให้เด็กและเยาวชนได้เล่นกีฬาและออกกำลังกายทุกคน ทางราชการได้ใช้กีฬาเป็นเครื่องมือใน

¹จิเรก โทวรรณ, "การฝึกและอบรม" ที่ระลึกในการเปิดศาลคดีเด็กและเยาวชนจังหวัดอุบลราชธานีที่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กจังหวัดอุบลราชธานี (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ศรีวิกรมวิทย, 2523), หน้า 58.

การกล่อมเกลานิสัยและจิตใจเด็กและเยาวชนให้รู้จักระเบียบวินัย การอยู่ร่วมกันเป็น
หมู่คณะโดยสันติในสังคม จัดให้เด็กและเยาวชนได้เล่นกีฬาทุกประเภท ให้มีการแข่งขัน
กีฬาประเภทต่าง ๆ ระหว่างเด็กและเยาวชน ตลอดจนเจ้าหน้าที่ระหว่างสถานฝึกและ
อบรม ทั้งได้เชิญผู้มีความรู้ความสามารถ ผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในกีฬาประเภทนั้น ๆ มา
แนะนำและช่วยฝึกสอนการเล่นให้เด็กและเยาวชน นำผู้ช่วยผู้ศึกษาไปร่วมแข่งขัน
ฟุตบอลกับเด็กและเยาวชน ทั้งนี้นอกจากจะทำให้เด็กและเยาวชนได้รับความสนุกสนาน
และเพลิดเพลินมีสุขภาพพลานามัยสมบูรณ์แล้ว ยังทำให้เด็กและเยาวชนมีระเบียบวินัยขึ้น
เพราะการเป็นนักกีฬานั้นต้องเชื่อฟังผู้ฝึกสอน ต้องปฏิบัติตามกติกา ต้องมีระเบียบ มีวินัย
ในการเล่น และเด็กได้เห็นตัวอย่างอันดีงามก็ย่อมจะยึดถือและนำไปปฏิบัติเพื่อเอาอย่าง
การส่งเสริมและสนับสนุนให้เด็กและเยาวชนเล่นกีฬาทุกประเภท ให้ออกไปแข่งขันภาย
นอก และให้วิ่งออกกำลังกายในตอนเช้าทุกวัน เว้นวันหยุดราชการในรอบปีที่ผ่านมา
เด็กและเยาวชนที่เคยแหม้งเป็นหมู่ เหล่า ยกพวกใช้อาวุธทำร้ายกันถึงตายนั้น ได้นำ
อาวุธที่ถูกขออนไว้มอบให้เจ้าหน้าที่เป็นจำนวนมาก การยกพวกทำร้ายซึ่งกันและกันได้เลิก
ไป เด็กและเยาวชนที่เคยหลบหนีซึ่งมีเป็นจำนวนมากลดลง ทำให้ไม่มีเด็กหรือเยาวชน
ที่ประพฤติก็นักย่ำร้ายแรงถึงต้องส่งเรือนจำ การส่งไปหาแพทย์ในแต่ละวันลดลง การที่
เจ้าหน้าที่ร่วมเล่นกีฬากับเด็กและเยาวชน ทำให้เกิดความสนิทสนมกัน มีความเชื่อถือ
และไว้วางใจกัน

การวัดผลความสำเร็จในการฝึกและอบรมของสถานพินิจ¹

เมื่อได้รับตัวเด็กและเยาวชนไว้ฝึกและอบรม นอกจากจะจัดให้ได้รับการ
ศึกษาดังกล่าวมาแล้ว สถานพินิจ จะต้องสอดส่องและติดตามผลการเรียน และการ
ฝึกวิชาชีพมาพิจารณาประกอบด้วยว่าเด็กและเยาวชนมีความตั้งใจในการเรียน และฝึก
อาชีพได้ผลเพียงใด ความประพฤติทั่ว ๆ ไป การอยู่ในระเบียบวินัยและการเชื่อฟัง
เจ้าหน้าที่ ทั้งนี้เพื่อพิจารณาว่าเด็กและเยาวชนผู้นั้นปฏิบัติตนได้ผลดีก้าวหน้าหรือไม่

¹ประธาน วัฒนวาณิชย์, กระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน
และกฎหมายเกี่ยวกับความผิดของเด็ก, หน้า 152.

ก้าวหน้าเพียงใด การแบ่งระดับการวัดผล อาจแบ่งออกเป็นชั้น ๆ ดังนี้คือ ไม่ก้าวหน้า ก้าวหน้าน้อย ก้าวหน้าพอใช้ ก้าวหน้าดี ก้าวหน้าดีมาก เป็นต้น การวัดผลนี้จะทำเป็นระยะ ๆ ไป โดยปกติทำทุก 4 เดือน

การวัดผลมีประโยชน์เกี่ยวกับการเสนอศาลให้ปลดปล่อยทั้งการให้สิทธิพิเศษแก่ผู้นั้น เช่น ให้สิทธิย้ายไปอยู่สถานฝึกและอบรมแบบเปิด คือไม่ถูกจำกัดคือสภาพ เช่น ในกรณีที่ศาลส่งเด็กมาฝึกอบรมมีกำหนดชั้นต่ำ 1 ปี ชั้นสูงไม่เกิน 3 ปี ทั้งนี้ถ้าเด็กนั้นประพฤติคนดี ผลการฝึกอบรมก้าวหน้าดีมาก สถานพินิจฯ อาจเสนอศาลให้ปล่อยเด็กนั้นเมื่อฝึกอบรมครบกำหนดชั้นต่ำ 1 ปีแล้ว ไม่ต้องรอถึง 3 ปีก็ได้ ในทางตรงกันข้าม ผู้ที่ประพฤติคนไม่ก้าวหน้าอาจได้รับผลเสีย เช่น ถูกจำกัดคือสภาพมากขึ้น และอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลที่เข้มงวด โดยปกติอาจถูกส่งไปฝากกักขังเรือนจำ¹

ตอนที่ 4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยต่าง ๆ ข้างที่ผ่านมานั้น ทั้งในประเทศไทยและและต่างประเทศ ถึงแม้ว่าจะมีการศึกษาและวิจัยเกี่ยวกับเรื่องราวของเยาวชนในสถานพินิจซึ่งเป็นเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย แต่ส่วนใหญ่จะเป็นการวิจัยเพื่อค้นหาแนวทางแห่งการป้องกันและแก้ไขปัญหากการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนต่อไป สำหรับงานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาในสถานพินิจซึ่งเป็นส่วนสำคัญของการแก้ไขเยาวชนผู้กระทำผิดให้กลับตนเป็นคนดีนั้นยังไม่มีผู้ใดทำการศึกษามาก่อน ทั้งนี้ในการเสนองานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยใคร่ขอเสนอผลงานวิจัยซึ่งกระทำกับเยาวชนทั่ว ๆ ไป โดยเป็นการศึกษาที่มีลักษณะสอดคล้องกับการศึกษา 4 ประเภทคือ การศึกษาวิชาสามัญ การฝึกวิชาชีพ การพัฒนานิสัย และการพัฒนาสุขภาพพลานามัย ซึ่งจะใ้คนนำเสนอมาลำดับปีที่วิจัยสำหรับในส่วนองเยาวชนที่กระทำผิดนั้น ผู้วิจัยจะใ้เสนอผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภูมิหลังของเยาวชนในการกระทำผิดกฎหมาย ทั้งนี้ควยผู้วิจัยเห็นว่าภูมิหลังหรือพื้นฐานต่าง ๆ ของชีวิตที่ผ่านมา ย่อมมีผลต่อการแสดงความคิดเห็น

¹พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาอาชญากรรม พ.ศ. 2494 มาตรา 16.

ในเรื่องต่าง ๆ ดังนั้นการเสนอผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยจะให้นำเสนอโดยจำแนกออกเป็น 2 หัวข้อดังต่อไปนี้

4.1 งานวิจัยค่านิยมหลังของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย

4.2 งานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษา โดยมีลักษณะสอดคล้องกับการศึกษา 4 ประเภทคือ การศึกษาวิชาสามัญ การฝึกวิชาชีพ การพัฒนา นิสัย และการพัฒนาสุขภาพพลานามัย ประกอบกับมีส่วนเกี่ยวข้องกับการศึกษาในค่านิยมมุ่งหมายของหลักสูตร เนื้อหาวิชาในหลักสูตร กิจกรรมการเรียนการสอนและสื่อการสอน การวัดและการประเมินผล และผู้สอน

4.1 งานวิจัยค่านิยมหลังของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย

4.1.1 งานวิจัยในประเทศไทย

ในปี พ.ศ. 2507 ได้มีการวิจัยเรื่อง "อันธพาล" ของ คณะอนุกรรมการการวิจัยเรื่องอันธพาล สาขาสังคมวิทยา สภาวิจัยแห่งชาติ¹ เป็น การกระตุ้นให้เห็นความสำคัญของการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน เพราะอันธพาล ส่วนใหญ่อายุต่ำกว่า 25 ปี จากผลของการวิจัยในเรื่องนี้สรุปได้ว่า สาเหตุที่บุคคลต้อง ไปเป็นอันธพาลก็เพราะสภาพครอบครัวไม่ดีพอ คือ เศรษฐกิจไม่มั่นคง ขาดการอบรม คุดูแลลูกให้เป็นคนดี หัวหน้าครอบครัวมีความประพฤติไม่เหมาะสม ผู้เป็นอันธพาลส่วน ใหญ่มีการศึกษาคำ เศษกระทำผิดวินัยของโรงเรียนบ่อยครั้ง คบเพื่อนไม่ดี หากมีอาชีพ ก็เป็นอาชีพที่ไม่มั่นคง บางคนก็ไม่มีอาชีพ ไร้เวลาว่างไปในทางที่เป็นโทษ ในท้องที่ที่มี อันธพาลมาก ๆ มักจะขาดการคุ้มครองปกป้องภัยจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ บางที่เจ้าหน้าที่ ก็เลี้ยงอันธพาลไว้ปราบผู้ร้ายด้วยกัน ในละแวกที่มีอันธพาลมาก ๆ นั้น มักจะเต็มไปด้วย สถานอบายมุขต่าง ๆ เช่น ซ่องโสเภณี โรงแรมที่มีการค้าประเวณี บ่อนการพนัน โรงบิลเลียด และโรงยาดีน ฯลฯ

¹คณะอนุกรรมการการวิจัยเรื่องอันธพาล, "อันธพาล," รายงานการวิจัย, (สาขาสังคมวิทยา สภาวิจัยแห่งชาติ, 2507), หน้า 28.

ในปีเดียวกันกับการวิจัยเรื่องอันฆทาล สุทธิตรา สุภาพ¹ ได้ทำการศึกษาเรื่อง "ศาลคดีเด็กและเยาวชนกลางกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน" พบว่าครอบครัวเป็นสาเหตุสำคัญที่ผลักดันเยาวชนให้กระทำผิดกฎหมาย สภาพครอบครัวขาดระเบียบวินัย เด็กขาดการอบรมให้เป็นคนดี

ในปี พ.ศ. 2511 ศิริพร หลิมศิริวงศ์² ได้ทำการศึกษาเรื่อง "ปัญหาทางครอบครัวที่ทำให้เด็กต้องมาอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง" พบว่าปัญหาสัมพันธ์ภายในครอบครัวผลักดันให้เด็กต้องหนีออกนอกบ้านและคบเพื่อนเลว จนในที่สุดก็กระทำผิดกฎหมาย ความเป็นอยู่ภายในครอบครัวที่ทำให้เด็กต้องทำเช่นนั้น อาทิ บิดามารดาหย่าร้างกัน การมีคูครองใหม่ของบิดาหรือมารดา เด็กขาดการอบรม ขาดความรัก บางครอบครัวเด็กเป็นที่ระบายนามณ์ที่ไม่ดีของบิดา

ในปี พ.ศ. 2518 ทัดพงษ์ สุนทรพิพิธ³ ได้ทำการศึกษาเรื่อง การป้องกันอาชญากรรมชั้นมูลฐานในเด็กและเยาวชน" พบว่า การกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนมีสาเหตุมาจากปัญหาทางอาชรมณ์ คืออาชรมณ์ไม่ค่อยปกติ เช่น เปลี่ยนแปลงง่าย โมโหง่าย เจียมขริ่ม หรืออาจมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมมาก่อน เช่น มีความก้าวร้าวก้าวร้าว หนีโรงเรียน เป็นต้น

¹สุทธิตรา สุภาพ, "ศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2507), หน้า 69.

²ศิริพร หลิมศิริวงศ์, "ปัญหาทางครอบครัวที่ทำให้เด็กต้องมาอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง," (ปริญญาโทศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2511), หน้า 187.

³ทัดพงษ์ สุนทรพิพิธ, "การป้องกันอาชญากรรมชั้นมูลฐานในเด็กและเยาวชน," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโททางสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2518), หน้า 75.

ในปี พ.ศ. 2519 ประเทิน มหาพันธ์¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษา
กับการกระทำผิดของเยาวชน" โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากผู้กระทำผิดกฎหมาย ทั้งชายและ
หญิงที่มีอายุระหว่าง 14-20 ปี จำนวน 401 คน เปรียบเทียบกับกลุ่มที่ไม่ได้กระทำผิด
เฉพาะเรื่อง จำนวน 55 คน โดยเลือกจากผู้ที่มีอายุใกล้เคียงกัน และมีฐานะทางเศรษฐกิจ
และสังคมระดับเดียวกัน ผลการวิจัยพบว่า เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมีความรู้สึกไม่
ดีต่อตนเอง มากกว่าเยาวชนที่ไม่ได้กระทำผิดกฎหมาย มีความมุ่งหวังในชีวิตต่ำกว่า มี
ความเชื่อในเรื่องโชคชะตาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์มากกว่า เคารพต่อกฎหมายบ้านเมืองน้อยกว่า
มีทัศนคติต่อการกระทำผิดมากกว่า มีความมุ่งหวังทางการศึกษากว่า ประสงค์ความล้ม
เหลวในโรงเรียนมากกว่า และมีความรู้สึกที่ไม่ดีต่อโรงเรียนมากกว่าเยาวชนที่ไม่ได้
กระทำผิดกฎหมาย

ในปี พ.ศ. 2520 สุวิทย์ รุ่งวินัย และคณะ² ได้ทำการวิจัยเรื่อง "แนวโน้
มการกระทำผิดและทัศนคติของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางเชียงใหม่" พบว่า ความยาก
จน การมี การศึกษาน้อย และภาวะบ้านแตกเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้บุคคลกระทำผิดกฎหมาย

ในปี พ.ศ. 2521 วรวัลย์ ชอบธรรม³ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การกระทำ
ผิดของเด็กในกรุงเทพมหานคร" โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นเด็กที่ถูกคุมตัวอยู่
ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ระหว่างเดือนมกราคม-มิถุนายน 2521 เฉพาะความ
ผิด 4 ประเภทคือ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน เกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย เกี่ยวกับเพศ

¹ประเทิน มหาพันธ์, "การศึกษากับการกระทำผิดของเยาวชน," (วิทยานิพนธ์การศึกษาศุภบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2519), หน้า 248.

²สุวิทย์ รุ่งวินัยและคณะ, "แนวโน้มการกระทำผิดและทัศนคติของผู้ต้องขัง
ในเรือนจำกลางเชียงใหม่," รายงานการวิจัย, (มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2520),
หน้า 65.

³วรวัลย์ ชอบธรรม, "การกระทำผิดของเด็กในกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต แผนกวิชาพยาบาลศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521), หน้า ๑.

เกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ จำนวน 400 คน ผลการวิจัยพบว่า เด็กที่กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 16-18 ปี และกระทำผิดฐานลักทรัพย์ ทำร้ายร่างกาย ช่มชู้นกระทำชำเรา และฐานมีเฮโรอีน มากที่สุด เด็กที่กระทำผิดส่วนมากมีการศึกษาต่ำ ครอบครัวยากจน ขาดความอบอุ่นจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง และส่วนใหญ่เป็นเด็กที่อยู่ในย่านแออัด เสื่อมโทรม หรือสถานเริงรมย์ และมักคบเพื่อนที่ชอบเที่ยว สุ่มบุญหรือของมีนเมา เฮโรอีน หนีโรงเรียนหรือเล่นการพนัน สอดคล้องกับผลการวิจัยของ อัจฉา ลิมพ์ไพฑูริย์¹ และเสาวภา วัชรภิกคิ² ซึ่งพบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดส่วนมาก เป็นผู้ที่มีการศึกษาต่ำ ไม่มีอาชีพหรือรายได้ คบเพื่อนเกเร บิดามารดาหรือผู้ปกครองมีอาชีพเป็นกรรมกร ครอบครัวยากจนอยู่ ในแหล่งเสื่อมโทรม ในเขตชุมชนหนาแน่น มีสถานเริงรมย์ ศูนย์การค้า ร้านอาหาร คอฟฟี่ชอป โรงน้ำชา สถานอาบอบนวด แหล่งโสเภณี โรงงานอุตสาหกรรม โรงมหรสพ บ่อนการพนัน แหล่งยาเสพติด และมาจากครอบครัวที่มีภาวะบ้านแตก คือพ่อแม่อาจจะแยกจากกัน หรืออยู่ด้วยกันแต่ขาดความปรองดองกัน

ในปี พ.ศ. 2522 สุชา จันทน์เฒ่า³ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการกระทำผิดของเด็กและวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร" พบว่า สาเหตุสำคัญที่มีส่วนทำให้เด็กและวัยรุ่นกระทำผิด ได้แก่ สภาพทางครอบครัวและสภาพทางอารมณ์ รองลงมาได้แก่

¹ อัจฉา ลิมพ์ไพฑูริย์, "ลักษณะกลุ่มเพื่อนของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในสถานฝึกอบรม : ศึกษาเฉพาะกรณีสถานฝึกอบรมเด็กและเยาวชนบ้านกุฎา," (วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมวิทยา มหาวิทยาลัยมหิดล ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521), หน้า 146.

² เสาวภา วัชรภิกคิ, "สาเหตุของปัญหาเด็กและเยาวชนกระทำผิด," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท มหาวิทยาลัยมหิดล สาขาวิชาสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2521), หน้า 54.

³ สุชา จันทน์เฒ่า, "ปัญหาการกระทำผิดของเด็กและวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร," รายงานการวิจัย (คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2522), หน้า 76.

การคบเพื่อนเสเพลหรือถูกชักจูงให้จางวาน และตั้งแต่ปี 2518 ถึงปี 2521 สาเหตุจากสภาพทางเศรษฐกิจมีแนวโน้มที่จะสูงขึ้นเรื่อย ๆ

ในปี พ.ศ. 2523 ร.ท.ท.หญิงบุษบง เมฆวิชัย¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การป้องกันแก้ไขปัญหาเด็กและเยาวชนในเขตรับผิดชอบของกองบัญชาการตำรวจนครบาล" พบว่า สภาพแวดล้อมของสังคมในกรุงเทพมหานคร เป็นสาเหตุของปัญหาเด็กและเยาวชน เด็กเรียนรูดิจกรรมที่ไม่ดี ๆ ทั่ว และนำมาเป็นแบบอย่างส่วนใหญ่ที่กระทำผิดจะมีการศึกษาคำ และชุมชนแออัดก็เป็นสาเหตุของการกระทำผิดด้วยเหมือนกัน

ในปีเดียวกัน สมานมิตร วิทยอภิบาลกุล² ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาสาเหตุบางประการที่มีผลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กจังหวัดสงขลา" โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นเยาวชนที่มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ใน 4 จังหวัดภาคใต้ ได้แก่ ปัตตานี ยะลา นราธิวาสและสตูล ซึ่งถูกควบคุมตัวอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กจังหวัดสงขลา จำนวน 35 คน ผลการวิจัยพบว่า บิดามารดาและผู้ปกครองของผู้กระทำผิดส่วนใหญ่มีอาชีพการเกษตร ผู้กระทำผิดได้ค่าใช้จ่ายเป็นรายวันส่วนใหญ่เป็นนักเรียน นักศึกษา ที่เคยทำผิดวินัยของโรงเรียน

¹ร.ท.ท.หญิงบุษบง เมฆวิชัย, "การป้องกันแก้ไขปัญหาเด็กและเยาวชนในเขตรับผิดชอบของกองบัญชาการตำรวจนครบาล", (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทของสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2523), หน้า 1-2.

²สมานมิตร วิทยอภิบาลกุล, "การศึกษาสาเหตุบางประการที่มีผลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กจังหวัดสงขลา," (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523). หน้า 59.

ในปี พ.ศ. 2524 สุนทรী ศीलพิพัฒน์¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การกระทำ ความนึกทางเพศของเยาวชน" พบว่า ช่วงอายุที่กระทำนิกจะอยู่ในระหว่างอายุ 14-24 ปี เป็นผู้ที่มีการศึกษาค่อนข้างน้อย ไม่เกินระดับ ป.5 ส่วนใหญ่มาจากครอบครัวแตก แยก ขาดความอบอุ่น มีแต่เพียงบิดาหรือมารดา และในบางรายอยู่กับบุคคลอื่น เปอร์ เซ็นซ์ของบิดามารดา และพี่น้องที่ติดสุราสูงมาก เป็นแนวโน้มให้ผู้กระทำนิกใช้สุราเป็น เครื่องจูงใจให้กล้าในการกระทำนิก และผู้กระทำนิกส่วนใหญ่มักจะมีความสัมพันธ์กับ เพื่อน แต่จะไม่คอยชอบครู และไม่ชอบคบคนแปลกหน้า แต่จะพึ่งพิงเพื่อนสนิทและใกล้ชิด มากกว่า

ในปี พ.ศ. 2527 อนันต์ชัย เชื้อนธรรม และคณะ² ได้ทำการวิจัย เรื่อง "การกระทำนิกของเยาวชนในประเทศไทยและแนวทางควบคุม" พบว่า เยาวชน ชายกระทำนิกในความนึกทุกประเภทมากกว่าเยาวชนหญิง ยกเว้นความนึกเกี่ยวกับการ ค้าประเวณี เยาวชนที่มีอายุ 18-25 ปี ทำความนึกทุกประเภทมากกว่าเยาวชนที่มีอายุ 14-18 ปี ยกเว้นการกระทำนิกเกี่ยวกับการค้าประเวณี เยาวชนที่กระทำนิกส่วนใหญ่มี บ้านเรือนในเขตที่อยู่อาศัย เขตท่าเกษตรกรรม และเขตร้านค้า และส่วนใหญ่มาจาก ครอบครัวที่มีรายได้ต่ำ มีบุตรหลายคน บิดามารดาหรือผู้ปกครองมีการศึกษาค่ำ หรือไร การศึกษา สมาชิกบางคนในครอบครัวชอบดื่มสุรา คิดยาเสพติด หรือเคยท้องโทษมา ก่อน เยาวชนที่มีรายได้น้อยหรือไม่มีรายได้ มีการศึกษาค่ำหรือขาดการศึกษามีแนวโน้ม ที่จะกระทำนิกมากกว่าเยาวชนกลุ่มอื่น และเยาวชนที่มีบิดามารดารับราชการ มีแนว โน้มที่จะกระทำนิกมากกว่าเยาวชนที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพอื่น ๆ

¹ สุนทรী ศीलพิพัฒน์ และคณะ, "การกระทำความนึกทางเพศของเยาวชน," รายงานการวิจัย (มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2524), หน้า 79.

² อนันต์ชัย เชื้อนธรรมและคณะ, "การกระทำนิกของเยาวชนในประเทศไทยและแนวทางควบคุม," รายงานการวิจัย (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและ ประสานงานเยาวชนแห่งชาติ, 2527), หน้า 53-54.

ในปีเดียวกัน พรแท้ญ เพชรสุขศิริ¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การวิเคราะห์ปัจจัยบางประการของเยาวชนกระทำผิดกฎหมาย" กลุ่มตัวอย่างเป็นเยาวชนที่มีอายุระหว่าง 14-18 ปี โดยเป็นเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายในสถานฝึกและอบรมบ้านกรูณา บ้านอุเบกษา และบ้านปรานี จำนวน 348 คน และเป็นนักเรียนชั้น ม.3 - ม.6 จำนวน 272 คน ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน แยกได้เป็น 2 ปัจจัยใหญ่ คือ ปัจจัยทางสภาพแวดล้อม ซึ่งเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลสำคัญที่สุด อันได้แก่ การศึกษา การเที่ยวเล่นคุยกับเพื่อนเมื่อมีเวลาว่าง และการมีเพื่อนสนิทถูกจับกุม และปัจจัยทางครอบครัว ได้แก่ การที่มีคามารคาไม่ได้อยู่ด้วยกัน เพราะหย่า และเพราะเสียชีวิต รายได้ของครอบครัว จำนวนพี่น้อง การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และแบบเข้มงวดกวดขันจนเกินไป

4.1.2 งานวิจัยต่างประเทศ

ในปี ค.ศ. 1972 ชิลตันและมาร์เคิล (Chilton and Markle)² ได้ทำการวิจัยเรื่อง "Family Disruption Delinquent Conduct and The Effect of Sub - Classification" โดยศึกษาเปรียบเทียบผลหลังทางครอบครัวของเยาวชนกระทำผิดกฎหมาย จำนวนมากกว่า 5,000 คน ที่ถูกส่งมายังศาลคดีเด็กและเยาวชน กับเยาวชนที่ไม่ได้กระทำผิดของสหรัฐอเมริกา ผลการวิจัยพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างเยาวชน 2 ประเภทนี้ กล่าวคือ เยาวชนที่ถูกส่งมายังศาลคดีเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ เช่น มีบิดาหรือมารดาคนเดียว หรือมีบิดามารดาที่เสียชีวิตไปแล้ว

¹พรแท้ญ เพชรสุขศิริ, "การวิเคราะห์ปัจจัยบางประการของเยาวชนกระทำผิดกฎหมาย," (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527), หน้า 61-63.

²R.J. Chilton and G.E. Markle, "Family Disruption Delinquent Conduct and The Effect of Sub - Classification," American Sociological Review, 93(1972): 37-40.

ในปี ค.ศ. 1974 คาร์ดาเรลลี (Cardarelli)¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "Socio - Economic Status and Delinquency and Adult Criminality in a Birth Cohort" เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวผู้กระทำผิดกฎหมาย โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กเกรที่มีอายุระหว่าง 8-22 ปี และเป็นอาชญาที่เกิดระหว่างปี 1945 ซึ่งเป็นเพศชายทั้งหมด จำนวนทั้งสิ้น 975 คน ผลการวิจัยพบว่า ผู้กระทำผิดที่มาจากครอบครัวที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ มีการกระทำความผิดและถูกจับกุมมากกว่าผู้ที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมสูง

ในปี ค.ศ. 1976 วาสเซอร์แมน (Wasserman)² ได้ทำการวิจัยเรื่อง "Personality System, Social System and Cultural System Influences on Juvenile Delinquency : A Tokyo Birth Cohort Analysis" เพื่อศึกษาถึงอิทธิพลของปัจจัยด้านบุคลิกภาพ ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม ที่ส่งผลถึงการกระทำผิดกฎหมาย โดยใช้เด็กระดับมัธยมศึกษาในประเทศญี่ปุ่น จำนวน 368 คน เป็นกลุ่มตัวอย่าง ผลการวิจัยปรากฏว่า ปัจจัยทางด้านสังคมเป็นตัวทำนายการกระทำผิดกฎหมายของเด็กโตแมนย่า การควบคุมอย่างใกล้ชิดของครอบครัวจะช่วยลดพฤติกรรม การกระทำผิดกฎหมายได้เป็นอย่างดี การควบคุมทางสังคมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเยาวชนวัยรุ่นเป็นอันมาก

¹ Albert P. Cardarelli, "Socio - Economic Status and Delinquency and Adult Criminality in a Birth Cohort," Dissertation Abstracts International, 35(1974): 2412-A.

² Michael Samuel Wasserman, "Personality System, Social System and Cultural System Influences on Juvenile Delinquency : A Tokyo Birth Cohort Analysis," Dissertation Abstracts International, 36(1976): 6990-A.

ในปีเดียวกัน ชาร์ลส์ ไอรา บรัคชอว์ (Charles Ira Bradshaw)¹
 ได้ทำการวิจัยเรื่อง "A Comparative Study of Delinquent and Nondelin-
 quent Latter - Day Saint Boys in Clark County, Nevada" เพื่อเปรียบเทียบ
 เทียบความแตกต่างระหว่างเยาวชนชายที่ประพฤติผิด และเยาวชนชายที่ไม่ได้ประพฤติ
 ผิดของ LDS (Latter - Day Saint Boys) โดยใช้แบบสอบถามที่สร้างขึ้น 85
 ข้อ แบ่งเป็น 3 เรื่อง ได้แก่เรื่องภายในครอบครัว การนับถือศาสนา และค่าน
 จริยธรรม กลุ่มเด็กที่นำมาเปรียบเทียบกันนี้ได้รับคำแนะนำและยินยอมจากเจ้าหน้าที่
 โบสถ์เพื่อต้องการศึกษาว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ ระหว่างเยาวชนชาย
 ที่ประพฤติผิดกับเยาวชนชายที่ไม่ได้ประพฤติผิด หลังจากที่ได้รับการยอมรับจากผู้นำของ
 โบสถ์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ เยาวชนที่ท้องโหวเหมือน ๆ กัน เป็น
 โหวสถานเบาและเป็นพวกแรกเข้า มีอายุระหว่าง 14-17 ปี มีเด็กและครอบครัวที่
 ให้ความร่วมมือส่งแบบสอบถามกลับมา 13 คน จากแบบสอบถามที่ส่งไป 31 คน และ
 ใช้แบบสอบถามชุดเดียวกันนี้กับเยาวชนที่ไม่ได้ประพฤติผิด จำนวน 13 คน ซึ่งเลือก
 จากประชากรของ Latter - Day Saint Boys จำนวน 389 คน ที่อยู่ในเขต
 เกี่ยวกับเยาวชนที่ประพฤติผิด และพวกนี้มีความคล้ายคลึงกันในด้าน รายได้ของครอบ
 ครัว รูปร่าง ลำดับการเกิด สถานภาพการสมรสของผู้ปกครอง สภาพความเป็น
 อยู่ในครอบครัว ผลการวิจัยพบว่า เยาวชนทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกัน และยังพบ
 อีกว่ามีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญระหว่างค่านการให้การยอมรับจากโบสถ์ Latter -
 Day Saint Boys กับค่านพฤติกรรมของเยาวชนทั้ง 2 กลุ่ม

¹ Charles Ira Bradshaw, "A Comparative Study of Delinquent and Nondelinquent Latter - Day Saint Boys in Clark Country, Nevada," Dissertation Abstracts International, 37 (1977): 7357-A.

นอกจากนี้ ในปี ค.ศ. 1976 ปีเดียวกัน ชอว์ และแมคเคย์ (Shaw and McKay)¹ ได้เสนอแนวความคิดเกี่ยวกับเยาวชนกระทำผิดกฎหมายว่า เป็นผลมาจากความเสื่อมโทรมของสภาพแวดล้อมเนื่องจากการพัฒนาสู่สังคมเมือง สังคม และสภาพแวดล้อมที่เสื่อมโทรมเป็นแหล่งเอื้ออำนวยให้อัศวาการเกิดอาชญากรรมและเยาวชนกระทำผิดกฎหมายสูงขึ้น ทั้งสองได้ศึกษาประวัติเด็กกระทำผิดกฎหมายจากแฟ้มประวัติของศาลคดีเด็กและเยาวชนในนครชิคาโกถึง 2 ครั้งคือ ช่วงปี พ.ศ. 1900-1923 ตามจำนวนเยาวชนชายที่ศึกษาทั้งสิ้น 8,506 คน พบว่า จากการจับที่อยู่ของเยาวชนลงบนแผนที่เมืองชิคาโก แสดงให้เห็นว่า เยาวชนกระทำผิดส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในบริเวณที่ยากจน มีอาคารบ้านพักเก่าเสื่อมโทรม มีอัศวาการเพิ่มประชากรสูง และมีอาชญากรรมที่ประกอบโดยผู้ใหญ่สูงด้วย

ในปี ค.ศ. 1978 ซุทเธอร์แลนด์ และเครสซี่ (Sutherland and Cressey)² ได้ศึกษาพบว่า พฤติกรรมอาชญากรรมมีความสัมพันธ์กับเงื่อนไข 6 ประการ ดังต่อไปนี้คือ ประการแรกมีสมาชิกในครอบครัวเป็นอาชญากรกระทำผิดกฎหมายหรือติดสุรา ประการที่สอง ครอบครัวขาดความสุขเนื่องจากการหย่าร้าง บิดาหรือมารดาเสียชีวิต หรือบิดามารดาทอดทิ้งบุตรของตน ประการที่สาม บิดามารดาปล่อยปละละเลยเด็ก ไม่อบรมสั่งสอน ประการที่สี่ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัวไม่ดี เช่น มีลักษณะการอิจฉาริษยา การทอดทิ้ง การไม่สนใจใยดีกัน การเลือกที่รักมักที่ชัง ประการที่ห้า ครอบครัวที่มีลักษณะไม่ยอมรับกฎเกณฑ์ของสังคม และมีบรรยากาศในครอบครัวไม่เหมือนครอบครัว เช่น ต่างคนต่างอยู่ไม่เป็นปกติสุข และประการสุดท้าย เป็นครอบครัวที่มีรายได้ไม่พอเพียง ว่างงาน มีปัญหาทางเศรษฐกิจ

¹ C. Shaw and H. McKay, Juvenile Delinquency and Urbans Areas, (Chicago : University of Chicago Press, 1979): pp. 37-40.

² E. Sutherland and D. Cressey, Principles of Criminology, (Philadelphia : Lippincott, 1978) : pp. 201-204.

จากงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับห้องของประเทศไทยและต่างประเทศ จะเห็นได้ว่าลักษณะภูมิหลังของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย มีลักษณะไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ เยาวชนที่กระทำผิดส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มีลักษณะแตกแยก เป็นครอบครัวที่สมาชิกขาดสัมพันธ์ภาพที่ติดต่อกัน และฐานะเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในสภาพที่ค่อนข้างยากจน บิดามารดาเป็นกรรมกรหาเช้ากินค่ำ รายได้น้อยไม่พอเพียงที่จะเลี้ยงครอบครัวได้อย่างดี จึงทำให้ไม่สามารถให้การอบรมเลี้ยงดูบุตรหลานของตนได้อย่างเต็มที่ เยาวชนจึงมีความรู้สึกว่าเขาขาดความรักความอบอุ่นจากบิดามารดาและปู่ป้าครอบ นอกจากนี้จากปัญหาความยากจนของครอบครัว ทำให้เยาวชนเหล่านี้ค่อนข้างในการศึกษา อันเป็นผลให้หางานทำได้ยาก ประกอบกับการขาดความรู้และประสบการณ์ในการแก้ไข้ปัญหาที่ดี จึงทำให้เกิดแก้ไข้ปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างผิด ๆ เช่น เมื่อเกิดปัญหาความยากจนในครอบครัวก็มักจะแก้ไข้ปัญหาโดยการโจรกรรม เป็นต้น แทนที่จะคิดทำงานเพื่อหารายได้

4.2 งานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษา

เนื่องจากงานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาในสถานพินิจฯ ยังมีเพียงส่วนน้อย การวิจัยที่เกี่ยวข้องในส่วนนี้จึงได้นำงานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาโดยทั่ว ๆ ไป ซึ่งมีลักษณะการจัดสอดคล้องกับการศึกษาในสถานพินิจฯ และมีส่วนเกี่ยวข้องกับการศึกษาในคำนำจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เนื้อหาวิชาในหลักสูตร กิจกรรมการเรียนการสอนและสื่อการสอน การวัดและประเมินผล ตลอดจนค่านักเรียน ทั้งนี้งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา ผู้วิจัยจะได้นำเสนอโดยแบ่งออกเป็น 4 หัวข้อ ตามลักษณะการศึกษาที่จัดในสถานพินิจฯ ดังต่อไปนี้คือ

- 4.2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาวิชาสามัญ
- 4.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการฝึกวิชาชีพ
- 4.2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการพัฒนานิสัย
- 4.2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการพัฒนาสุขภาพพลานามัย

4.2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาวิชาสามัญ

งานวิจัยในส่วนนี้จะกล่าวถึงงานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาวิชาสามัญ อันได้แก่ การศึกษาวิชาภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต และภาษาอังกฤษ ดังนี้

ในปี พ.ศ. 2519 สกลกิจ นกสกุล¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนวิชาคณิตศาสตร์ ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย" โดยส่งแบบสอบถามไปยังอาจารย์ผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์ จำนวน 73 คน และนักเรียนจำนวน 300 คน ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยสรุปได้ว่า มีนักเรียนจำนวนน้อยเท่านั้นที่บรรลุวัตถุประสงค์ในหลักสูตรค่อนข้างมาก เนื้อหาในหลักสูตรควรได้รับการปรับปรุงแก้ไข คำราเรียนยังเป็นประโยชน์ต่อครูและนักเรียนน้อย ครูจำนวนมากที่สุดยังไม่เห็นคุณค่าของวิธีสอนใหม่ ๆ ซึ่งเหมาะสมกับวิชาคณิตศาสตร์ ครูจำนวนมากที่สุดใช้วิธีการสอนประเภทที่สร้างขึ้นได้ง่าย และวิธีวัดผลซึ่งครูใช้อยู่ มีความเชื่อถือได้ โดยเป็นการวัดผลที่ตรงกับความสามารถของนักเรียน

ในปี พ.ศ. 2520 ปรียา นิรัญประคิษฐ์² ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนทักษะการพูดในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น" กลุ่มตัวอย่างเป็นครูหัวหน้าสายภาษาไทย 12 คน ครูภาษาไทย 30 คน และนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นรวม 430 คน ผลการวิจัยพบว่า หัวหน้าสายครูสอนภาษาไทย และนักเรียนต่างมีความเห็นว่าวิชาทักษะการพูดเป็นวิชาที่มีความสำคัญมาก มีประโยชน์ช่วยแก้ไขข้อบกพร่องในการพูด

¹สกลกิจ นกสกุล, "ปัญหาการสอนวิชาคณิตศาสตร์ ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519), หน้า 79-85.

²ปรียา นิรัญประคิษฐ์, "ปัญหาการสอนทักษะการพูดในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520), หน้า ง-จ.

เน้นการฝึกฝนการพูด การใช้ภาษาให้ดีขึ้น และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ในด้านปัญหาการเรียนการสอน เห็นว่า ความมุ่งหมายและเนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ใน หลักสูตรและประมวลการสอนซ้ำซากในทุกระดับชั้น จำนวนนักเรียนมีมากเกินไปทำให้ ฝึกเป็นรายบุคคลไม่ได้ ครูใช้อุปกรณ์การสอนน้อยมาก การวัดผลการพูดของนักเรียน น้อยครั้งและไม่ได้วัดผลทันที

ในปีเดียวกัน หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 4¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาเจตนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายต่อวิชา ภาษาไทยที่บังคับเรียนภายในเขตการศึกษา 4" ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนร้อยละ 72.62 มีความเห็นว่าภาษาไทยเป็นวิชาที่เป็นประโยชน์ สามารถนำไปใช้ในชีวิต ประจำวันได้ ใช้เป็นวิชาพื้นฐานในการศึกษาชั้นสูงต่อไปได้ นักเรียนไม่ชอบครูผู้สอน เนื่องจากครูขาดความรู้ ความเชี่ยวชาญในเรื่องที่สอน ขาดเทคนิคการสอนที่เร้าใจ ดังนั้นครูผู้สอนควรปรับปรุงตนเอง ให้มีความรู้ความเชี่ยวชาญในเรื่องที่สอน จากกลวิธี การสอนที่เร้าใจ

ในปี พ.ศ. 2521 ปองจิต อ่อนเฒ่า² ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการ วัดและการประเมินผลการสอนการเรียนวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย" ผลการวิจัยพบว่า วิธีวัดผลที่ครูใช้มากที่สุดคือ การให้นักเรียนตอบปากเปล่า ทำแบบ ฝึกหัดเป็นการบ้าน เขียนรายงานและทำแบบทดสอบย่อย ปัญหาการวัดผลและการประ เเมินผลที่ครูภาษาไทยประสบคือ เวลาเรียนมีจำกัด ทำให้โอกาสการวัดผล ระหว่าง ภาคเรียนมีน้อย ไม่ค่อยมีโอกาสให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมในชั้นเรียน นักเรียนมีทักษะ

¹หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา, "การศึกษาเจตนคติของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาตอนปลายต่อวิชาภาษาไทยที่บังคับเรียนภายในเขตการศึกษา 4" รายงาน การวิจัย ฉบับที่ 3 (2520), (อักษำเนา), หน้า 116.

²ปองจิต อ่อนเฒ่า, "ปัญหาการวัดและการประเมินผลการสอนการเรียน วิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชา มัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521), หน้า ๑-๓.

ในการฟัง พูด อ่าน และเขียนไม่ดีพอ มีเจตคติไม่ดีต่อวิชาภาษาไทย และเตรียมตัวไม่พร้อมที่จะสอน ครูขาดความรู้ความเข้าใจในการสร้างข้อคำถามตามหลักการวัดผล ไม่มีเวลาในการออกข้อสอบและตรวจข้อสอบ ครูมีความต้องการให้จัดตั้งคลังข้อสอบไว้เป็นแหล่งกลางให้ครูได้ยืมมาใช้ได้สะดวก และยังคงต้องการให้จัดหาอุปกรณ์และคู่มือการวัดผลให้เพียงพออีกด้วย

ในปีเดียวกัน วิสิฐ วงศ์จิตรภาพ¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาและความต้องการของครูวิทยาศาสตร์ ระดับประถมศึกษาตอนปลาย เขตการศึกษา 7 ปีการศึกษา 2520" กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ครูที่สอนวิทยาศาสตร์ระดับประถมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด และเทศบาล เขตการศึกษา 7 จำนวน 166 คน ผลการวิจัยพบว่า ครูส่วนใหญ่มีปัญหาเจือจกอยู่ในระดับปานกลางเกี่ยวกับหลักสูตร การเรียนการสอน อุปกรณ์การสอน การจัดกิจกรรม ตลอดจนการวัดและประเมินผล

และในปี พ.ศ. 2521 เช่นกัน บังอาจ บำรุงศรี¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนคณิตศาสตร์ของครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด ในเขตการศึกษา 7" ผลการวิจัยพบว่า 1. ครูส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการสอนมานาน แต่ไม่มีโอกาสได้รับการอบรมหรือสัมมนาการสอนคณิตศาสตร์ 2. ครูมีชั่วโมงสอนและมีภาระความรับผิดชอบมาก ทำให้ไม่มีเวลาปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดีกว่าที่ควร 3. ส่วนใหญ่สนใจที่จะแสวงหาความรู้เพิ่มเติมแต่ขาดแหล่งวิชาและหนังสือที่จะค้นคว้า 4. เนื้อหาในหลักสูตรและแบบเรียนคณิตศาสตร์ไม่เหมาะสมกับสภาพของท้องถิ่น เนื้อหา

¹วิสิฐ วงศ์จิตรภาพ, "ปัญหาและความต้องการของครูวิทยาศาสตร์ ระดับประถมศึกษาตอนปลาย เขตการศึกษา 7 ปีการศึกษา 2520" (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ศึกษาศาสตร์การสอน) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2521), หน้าบทคัดย่อ.

²บังอาจ บำรุงศรี, "ปัญหาการสอนคณิตศาสตร์ของครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตการศึกษา 7" (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ศึกษาศาสตร์การสอน) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2521), หน้าบทคัดย่อ.

ลำดับ 5. ครูส่วนใหญ่ไม่ค่อยได้ใช้อุปกรณ์การสอน สอนไปตามแบบเรียน โดยอธิบาย
ตัวอย่างแล้วให้ทำแบบฝึกหัด 6. ครูไม่ได้รับงบประมาณในการทำอุปกรณ์การสอน ขาด
ความรู้และทักษะในการทำและใช้อุปกรณ์การสอน

ในปี พ.ศ. 2524 กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษา
ธิการ¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาพฤติกรรมกรรมการเรียนการสอนในชั้นประถม
ศึกษาปีที่ 1 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521"
ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

พฤติกรรมกรรมการเรียนการสอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

-ด้านวิธีสอนที่ครูใช้ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

1. วิชาคณิตศาสตร์ วิธีสอนที่ครูใช้มากที่สุด ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด
(ร้อยละ 31.54) ครูตั้งคำถามให้นักเรียนตอบ (ร้อยละ 19.50) ครูอธิบาย
(ร้อยละ 17.01) และครูมอบหมายงานให้นักเรียนทำ (ร้อยละ 14.52)
2. วิชาภาษาไทย วิธีสอนที่ครูใช้มากที่สุด ครูตั้งคำถามให้นักเรียนตอบ
(ร้อยละ 22.56) ครูมอบหมายงานให้นักเรียนทำ (ร้อยละ 19.55) และครูอธิบาย
(ร้อยละ 15.05)
3. กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต วิธีสอนที่ครูใช้มากที่สุด ครูตั้งคำถาม
ให้นักเรียนตอบ (ร้อยละ 25.66) ครูอธิบาย (ร้อยละ 18.58) และครูมอบหมาย
งานให้นักเรียนทำ (ร้อยละ 15.93)
4. กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย วิธีสอนที่ครูใช้มากที่สุด ครูมอบหมายงาน
ให้นักเรียนทำ (ร้อยละ 28.17) ครูสาธิตให้นักเรียนดู (ร้อยละ 18.32) และ
ครูตั้งคำถามให้นักเรียนตอบ (ร้อยละ 12.68)

¹กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, "การศึกษา
พฤติกรรมกรรมการเรียนการสอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และประถมศึกษาปีที่ 2 ของหลักสูตร
ประถมศึกษา พุทธศักราช 2521," รายงานการวิจัย (กรุงเทพมหานคร: โรง
พิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2524), หน้า 36-44.

5. กลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ วิธีสอนที่ครูใช้มากที่สุด ครูมอบหมายงานให้นักเรียนทำ (ร้อยละ 50.00) และสาธิตให้นักเรียนดู (ร้อยละ 22.22)

- คำนการใช้อุปกรณ์ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

1. วิชาคณิตศาสตร์ พบว่า ครูใช้และไม่ใช้อุปกรณ์เท่ากัน (ร้อยละ 50.00)

พฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ที่พบมากที่สุดคือ ใช้อุปกรณ์ที่เหมาะสมกับเรื่องที่สอน (ร้อยละ 28.08) อุปกรณ์ที่นำมาใช้อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ดี (ร้อยละ 20.22) ครูใช้อุปกรณ์อย่างถูกต้องและชำนาญ (ร้อยละ 19.10) นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการใช้อุปกรณ์ (ร้อยละ 16.85) และจำนวนอุปกรณ์มีเพียงพอกับจำนวนนักเรียน (ร้อยละ 15.73)

2. วิชาภาษาไทย พฤติกรรมที่พบมากที่สุดคือ ครูใช้อุปกรณ์ (ร้อยละ 56.90) พฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ที่พบมากที่สุดคือ ครูใช้อุปกรณ์ที่เหมาะสมกับเรื่องที่สอน (ร้อยละ 27.72) อุปกรณ์ที่นำมาใช้อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ดี (ร้อยละ 21.78) นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการใช้อุปกรณ์ (ร้อยละ 19.31) และครูใช้อุปกรณ์อย่างถูกต้องและชำนาญ (ร้อยละ 19.31)

3. กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต พฤติกรรมที่พบมากที่สุดคือ ครูใช้อุปกรณ์ (ร้อยละ 63.22)

พฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ที่พบมากที่สุดคือ ใช้อุปกรณ์ที่เหมาะสมกับเรื่องที่สอน (ร้อยละ 30.91) อุปกรณ์ที่นำมาใช้อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ดี (ร้อยละ 23.64) ครูใช้อุปกรณ์อย่างถูกต้องและชำนาญ (ร้อยละ 21.82) และนักเรียนได้มีส่วนร่วมในการใช้อุปกรณ์ (ร้อยละ 14.54)

4. กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย พฤติกรรมที่พบมากที่สุดคือ ครูไม่ใช้อุปกรณ์ (ร้อยละ 57.58)

พฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ที่พบมากที่สุดคือ นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการใช้อุปกรณ์ (ร้อยละ 28.57) ครูใช้อุปกรณ์ที่เหมาะสมกับเรื่องที่สอน (ร้อยละ 24.99) อุปกรณ์ที่นำมาใช้อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ดี (ร้อยละ 21.43) และครูใช้อุปกรณ์อย่างถูกต้องและชำนาญ (ร้อยละ 14.29)

5. กลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ พฤติกรรมที่พบมากคือ ครูใช้อุปกรณ์ (ร้อยละ 97.10)

พฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ที่พบมากคือ อุปกรณ์ที่นำมาใช้อยู่ในสภาพใช้งานได้ดี (ร้อยละ 30.00) นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการใช้อุปกรณ์ (ร้อยละ 23.33) จำนวนอุปกรณ์มีเพียงพอกับจำนวนนักเรียน (ร้อยละ 23.33) และครูใช้อุปกรณ์ที่เหมาะสมกับเรื่องที่สอน (ร้อยละ 13.33)

พฤติกรรมการเรียนการสอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

-วิธีสอนที่ครูใช้ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

1. วิชาคณิตศาสตร์ วิธีสอนที่ครูใช้มากที่สุดแก่ ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด (ร้อยละ 30.67) ครูอธิบาย (ร้อยละ 20.00) ครูตั้งคำถามให้นักเรียนตอบ (ร้อยละ 16.00) และครูมอบหมายงานให้นักเรียนทำ (ร้อยละ 16.00)

2. วิชาภาษาไทย วิธีสอนที่ครูใช้มากที่สุดแก่ ครูตั้งคำถามให้นักเรียนตอบ (ร้อยละ 18.98) ครูมอบหมายงานให้นักเรียนทำ (ร้อยละ 18.13) ครูอธิบาย (ร้อยละ 15.58) ครูให้นักเรียนหาคำอ่านจากกระดานดำ นักเรียนช่วยกันนำอ่านตามจากกระดานดำ โดยคนอื่น ๆ อ่านตาม (ร้อยละ 12.74) ครูให้นักเรียนเรียนจากแบบเรียน (ร้อยละ 11.33) และครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด (ร้อยละ 11.05)

3. กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต วิธีสอนที่ครูใช้มากที่สุดแก่ ครูมอบหมายงานให้นักเรียนทำ (ร้อยละ 25.00) ครูตั้งคำถามให้นักเรียนตอบ (ร้อยละ 21.00) ครูให้นักเรียนหาคำอ่านจากกระดานดำ นักเรียนช่วยกันนำอ่านตามจากกระดานดำ โดยคนอื่น ๆ อ่านตาม (ร้อยละ 18.00) และครูอธิบาย (ร้อยละ 13.00)

4. กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย วิธีสอนที่ครูใช้มากที่สุดแก่ ครูสาธิตให้นักเรียนดู (ร้อยละ 33.33) ครูมอบหมายงานให้นักเรียนทำ (ร้อยละ 26.66) ครูอธิบาย (ร้อยละ 20.00) และครูให้นักเรียนหาคำอ่านจากกระดานดำ นักเรียนช่วยกันนำอ่านตามจากกระดานดำโดยคนอื่น ๆ อ่านตาม (ร้อยละ 16.66)

5. กลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ วิธีสอนที่ครูใช้มากที่สุดแก่ ครูมอบหมายงานให้นักเรียนทำ (ร้อยละ 45.24) และครูอธิบาย (ร้อยละ 14.29)

-การใช้อุปกรณ์ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

1. วิชาคณิตศาสตร์ พฤติกรรมที่พบมากคือ ครูไม่ใช้อุปกรณ์ (ร้อยละ 71.56)

พฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ที่พบมากคือ นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการใช้อุปกรณ์ (ร้อยละ 29.03) ครูใช้อุปกรณ์ที่เหมาะสมกับเรื่องที่สอน (ร้อยละ 25.81) และครูใช้อุปกรณ์อย่างถูกต้องและชำนาญ (ร้อยละ 22.58)

2. วิชาภาษาไทย พฤติกรรมที่พบมากคือ ครูไม่ใช้อุปกรณ์ (ร้อยละ 69.78)

พฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ที่พบมากคือ ครูใช้อุปกรณ์เหมาะสมกับเรื่องที่สอน (ร้อยละ 27.16) ครูใช้อุปกรณ์อย่างถูกต้องและชำนาญ (ร้อยละ 24.22) นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการใช้อุปกรณ์ (ร้อยละ 20.99) และอุปกรณ์ที่นำมาใช้อุปกรณ์ในสภาพใช้งานได้ดี (ร้อยละ 20.99)

3. กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต พฤติกรรมที่พบมากคือ ครูใช้อุปกรณ์และไม่ใช้อุปกรณ์ใกล้เคียงกัน คือ ครูใช้อุปกรณ์ร้อยละ 51.62 และไม่ใช้อุปกรณ์ร้อยละ 48.33

พฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ที่พบมากคือ ครูใช้อุปกรณ์เหมาะสมกับเรื่องที่สอน (ร้อยละ 35.55) ครูใช้อุปกรณ์อย่างถูกต้องและชำนาญ (ร้อยละ 19.90) นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการใช้อุปกรณ์ (ร้อยละ 17.78) และอุปกรณ์ที่นำมาใช้อุปกรณ์ในสภาพที่ใช้งานได้ดี (ร้อยละ 17.78)

4. กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย พฤติกรรมที่พบมากคือ ครูใช้อุปกรณ์ (ร้อยละ 62.79)

พฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ที่พบมากคือ ครูใช้อุปกรณ์เหมาะสมกับเรื่องที่สอน (ร้อยละ 33.33) นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการใช้อุปกรณ์ (ร้อยละ 22.22) และครูใช้อุปกรณ์อย่างถูกต้องและชำนาญ (ร้อยละ 18.52)

5. กลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ พฤติกรรมที่พบมากคือ ครูใช้อุปกรณ์ (ร้อยละ 86.44)

พฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ที่พบมากที่สุดคือ นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการใช้
อุปกรณ์ (ร้อยละ 27.45) จำนวนอุปกรณ์มีเพียงพอกับจำนวนนักเรียน (ร้อยละ
21.57) และครูใช้อุปกรณ์อย่างถูกต้องและชำนาญ (ร้อยละ 19.61)

นอกจากงานวิจัยต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว ซึ่งล้วนแต่เป็นงานวิจัยในประเทศ
ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวิชาสามัญ ที่มีลักษณะการวิจัยใกล้เคียงกับการศึกษาวิชาสามัญที่จัด
ในสถานพินิจแล้ว ยังมีงานวิจัยในต่างประเทศที่มีส่วนเกี่ยวข้องอยู่บ้างเช่นกัน ดังงานวิจัย
ที่จะกล่าวต่อไปนี้

ในปี ค.ศ. 1974 โรมีน (Romine)¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง

"Student and Faculty Perceptions of an Effective University

Instructional Climates"

เพื่อทำการศึกษามรรยาการศึกษากับการสอนที่จะ
ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่ขึ้น โดยการสำรวจความคิดเห็นจากอาจารย์คณะต่าง ๆ จำนวน
268 คน ของมหาวิทยาลัยโคโลราโด และนักศึกษาคณะต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยเดียวกัน
จำนวน 1,237 คน ผลปรากฏว่า มรรยาการการสอนที่ดีที่จะสามารถทำให้การ
สอนมีประสิทธิภาพที่สำคัญมี 40 ข้อ แบ่งเป็นกลุ่มได้ดังนี้

1. ด้านบุคลิกภาพของผู้สอน เช่น ผู้สอนเป็นคนที่กระฉับกระเฉง มี
อารมณ์ขัน มีความกระตือรือร้นสนใจในวิชาที่ตนเองสอน
2. ด้านการจัดและเตรียมการสอน เช่น เตรียมการสอนเป็นอย่างดี
ชี้แจงให้ผู้เรียนได้ทราบถึงวัตถุประสงค์ในวิชาที่เรียน รวมทั้งแนะนำหนังสืออ้างอิงต่าง ๆ
3. ด้านผลการสอนที่ผู้เรียนได้รับ เช่น ผู้เรียนได้รับประโยชน์สมตาม
ความตั้งใจจากวิชาที่ผู้เรียนเลือก ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนมิใช่เป็นเพียง
ผู้ฟังแต่เพียงอย่างเดียว

¹ Stephen Romine, "Student and Faculty Perceptions of an
Effective University Instructional Climates," The Journal of
Educational Research, Vol.68, No. 2 (1974), pp. 139-143.

4. ด้านการเสนอเนื้อหา เช่น ทูคอธิบายชัดเจน ใช้คำถามกระตุ้นให้ผู้เรียนคิด

5. ด้านการประเมินผล การนำข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรงทางการเรียน เช่น เมื่อมีการทำรายงานหรือสอบ เมื่อตรวจเสร็จแล้วผู้สอนจะต้องรีบแจ้งผลให้ผู้เรียนรู้ และมีการชี้แจงด้วยว่า ทำไมผลจึงเป็นเช่นนั้น

6. ด้านการช่วยเหลือผู้เรียนเพิ่มเติม เช่น มีการจัดเวลา เพื่อสอนผู้เรียนเป็นกลุ่มพิเศษ

ในปี ค.ศ. 1975 วาซุง (Wasung)¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง

"Relationship between Juvenile Delinquency I.Q., and School Correlates in Reading and Mathematics" เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการประพฤติเกเร กับระดับสติปัญญาความสามารถทางการอ่าน และความสามารถทางคณิตศาสตร์ โดยใช้เด็ก เกเรที่เข้ารับการอบรม จำนวน 200 คน เป็นกลุ่มตัวอย่าง ผลการวิจัยปรากฏว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างการก่ออาชญากรรมกับการล้มเหลวทางการศึกษาในโรงเรียน โดยเฉพาะความล้มเหลวในการเรียนอ่านและคณิตศาสตร์

ในปี ค.ศ. 1981 เชียร์เรอร์ (Sherer)² ได้ทำการวิจัยเรื่อง

"Staff Norms, Student Peer Group Norms, and Student Education Achievements in a Residential Institution for Juvenile Delinquents"

¹ Stanley Karl Richard Wasung, "Relationship between Juvenile Delinquency I.Q., and School Correlates in Reading and Mathematics," Dissertation Abstracts International, 36(1975): 7177-A.

² Moshe D.S.W. Sherer, "Staff Norms, Student Peer Group Norms, and Student Educational Achievements in a Residential Institution for Juvenile Delinquents," Dissertation Abstracts International, 42(1981): 860-A.

โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาถึงความสัมพันธ์ของเจ้าหน้าที่ กลุ่มเพื่อนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่ประพฤติผิดซึ่งอยู่ในสถานพินิจ (Residential Institution for Juvenile Delinquents) กลุ่มตัวอย่างได้มาจากเจ้าหน้าที่และนักเรียนใน Glen Mill School ซึ่งเป็นสถานควบคุมเยาวชนที่กระทำผิด อยู่ใกล้ ๆ กับ ฟิลลาเดลเฟีย รัฐเพนซิลวาเนีย โดยเป็นเจ้าหน้าที่และนักเรียนจากหอพัก 5 หลัง และในแต่ละหลังนั้นมีเจ้าหน้าที่ 8 คน นักเรียน 50 คน ผู้วิจัยใช้การสังเกต 2 ครั้ง ครั้งแรกเริ่มต้นเดือนตุลาคม 1980 ครั้งที่ 2 ใน 10 สัปดาห์หลัง นอกจากนั้นวัดเป็นระยะ ๆ ทุกครั้งที่วัดเจ้าหน้าที่ก็จะวัดนักเรียนซึ่งแบ่งเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ พวกแรกเข้าช่วงกลาง และช่วงสุดท้ายก่อนที่จะพ้นไปจากสถานพินิจ ผลการวิจัยพบว่า เจ้าหน้าที่และกลุ่มเพื่อนมีความผูกพันและสม่ำเสมอตลอดระยะเวลาที่ทำการวิจัย และไม่มีความแตกต่างกันระหว่างเจ้าหน้าที่ทั้ง 5 หลัง และกลุ่มเพื่อนระดับเดียวกันแสดงนัยสำคัญทางสถิติเป็นรูปตัวยู (U shape) สำหรับเยาวชนที่แรกเข้าและผู้ที่อยู่ใกล้จะออกไปจากสถานพินิจก็มีค่าเป็นบวกมากกว่าพวกที่อยู่ช่วงกลาง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของพวกที่แรกเข้า และผู้ที่อยู่ใกล้จะออกไปจากสถานพินิจ มีนัยสำคัญกว่าพวกที่อยู่ช่วงกลาง เช่นเดียวกัน ดังนั้นอิทธิพลโดยตรงของกลุ่มเพื่อนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงไม่ปรากฏผลและพบว่ากลุ่มเพื่อนไม่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแม้ว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงกับเด็กในช่วงที่ 3 และอาจมีอิทธิพลกับเด็กใหม่บ้างก็ตาม แต่ไม่มีนัยสำคัญ ทั้งยังพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของช่วงกลางต่ำ แสดงว่าเคยชินและคงจะดีขึ้นในช่วงปลายคือตอนใกล้จะออกไป ผู้วิจัยเสนอแนะว่า กระบวนการสังคมประภคิ รวมกับปัจจัยอื่น ๆ และควานเวลาย่อมมีอิทธิพลต่อเด็กที่อยู่ในสถานพินิจ

4.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฝึกวิชาชีพ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฝึกวิชาชีพ ที่จะกล่าวถึงนี้ หมายถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวิชาชีพที่จัดขึ้นในสถานพินิจ อันได้แก่ วิชาชีพช่างไม้ ช่างพิมพ์ ช่างกลึง ช่างยนต์ ช่างไฟฟ้า ช่างวิทยุและโทรทัศน์ ช่างเชื่อมโลหะ ช่างตัดเย็บเสื้อผ้า เกษตรกรรม คณิต เป็นต้น ถึงงานวิจัยต่อไปนี้

ในปี พ.ศ. 2525 โสภา ชูพิบูลชัย และคณะ¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาวิเคราะห์เพื่อพัฒนามาตรฐานการฝึกและอบรมวิชาชีพ ในสถานฝึกและอบรม เด็กและเยาวชน" ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. อายุและการศึกษา

อายุส่วนใหญ่ของเด็กที่เข้ารับการฝึกอบรมวิชาชีพไ้้อยู่ระหว่างอายุ 15 ปี ถึง 19 ปี ระดับการศึกษาส่วนใหญ่อยู่ระหว่างชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 7

2. ประเภทของวิชาชีพในสถานฝึกอบรม

วิชาชีพที่จัดให้มีการฝึกอบรมนั้นแยกประเภทสำหรับหญิงและชาย วิชาชีพที่จัดให้มีการฝึกอบรมสำหรับเยาวชนหญิงในบ้านปรานีนั้น มีวิชา ตักเย็บเสื้อผ้า วิชา ประดิษฐ์ดอกไม้ วิชาดนตรีไทย และวิชาเย็บปักถักร้อย

สำหรับวิชาชีพที่เปิดให้มีการอบรมสำหรับเด็กและเยาวชนชาย ในบ้าน กฤษดา บ้านอุเบกขา และบ้านมุทิตา มีวิชาให้เลือกฝึกหลายประเภท ได้แก่ วิชาช่าง ตัดผมชาย วิชาช่างไฟฟ้า วิชาดนตรีสากล วิชาช่างโลหะ วิชาช่างพิมพ์ วิชาช่างไม้ วิชาช่างศิลปะ วิชาช่างตักเย็บเสื้อผ้าชาย วิชาเกษตรกรรม วิชาช่างเครื่องยนต์ วิชาช่างปูน และวิชาหัตถกรรม

3. ประเภทวิชาชีพที่เด็กและเยาวชนเลือก

วิชาชีพที่เด็กและเยาวชนหญิงส่วนใหญ่เลือกเรียน ได้แก่ วิชาช่าง ตักเย็บเสื้อผ้าหญิง และวิชาประดิษฐ์ดอกไม้

¹โสภา ชูพิบูลชัย และคณะ, "การศึกษาวิเคราะห์เพื่อพัฒนามาตรฐานการฝึกและอบรมวิชาชีพในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน" รายงานการวิจัย, (โครงการอาชีวศึกษาและงานยุติธรรม คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, 2525), หน้า 2-5.

วิชาชีพที่เด็กและเยาวชนชายส่วนใหญ่เลือกเรียน คือวิชาคณิตศาสตร์ วิชาช่างไม้ วิชาช่างตัดผม วิชาช่างไฟฟ้า วิชาช่างศิลปะ วิชาช่างเครื่องยนต์ และวิชาช่างเชื่อมโลหะ ตามลำดับ

4. ความสมัครใจในการเลือก

เด็กและเยาวชนที่กำลังฝึกอบรมวิชาชีพอยู่นั้นส่วนใหญ่เลือกด้วยความสมัครใจ ทั้งนี้เพราะมีความสนใจ และมีความสามารถด้านนั้นอยู่ก่อนแล้ว มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่ไม่ได้เลือกเรียนด้วยความสมัครใจ ทั้งนี้เพราะไม่สนใจ ไม่เห็นความสำคัญ ครูผู้ฝึกเลือกให้ หรือเพราะไม่มีวิชาที่ตนสนใจให้เลือก

5. การนำวิชาชีพไปใช้

เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ นำวิชาชีพที่ได้รับการฝึกมาไปใช้ประกอบอาชีพ เหตุผลเพราะสนใจ ชอบและมีความชำนาญอยู่แล้ว รองลงมาคือวิชาดังกล่าวหางานทำง่าย รายได้ดี มีจำนวนน้อยที่ตอบว่า จะไม่นำวิชาชีพที่กำลังฝึกอบรมไปใช้ประกอบอาชีพ เหตุผลเพราะอาชีพดังกล่าวต้องใช้เครื่องมือ เหตุผลรองลงมาคือไม่ชอบอาชีพที่ตนกำลังฝึกอบรมอยู่ จากการศึกษาข้างต้นให้เห็นว่า เด็กและเยาวชนที่สนใจ ชอบและเห็นคุณค่าของวิชาชีพที่ตนกำลังฝึกอบรมอยู่ อยากนำวิชาชีพนั้น ๆ ไปใช้ประกอบอาชีพดาวร มากกว่าผู้ที่ไม่สนใจ ไม่เห็นคุณค่าของวิชาที่ตนกำลังฝึกอยู่

6. เนื้อหาสาระของวิชาที่กำลังฝึก

เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่เห็นว่าเนื้อหาของวิชาที่ตนกำลังศึกษาอยู่น้อยและสั้นเกินไป ควรเพิ่มเนื้อหาสาระให้มากขึ้น และให้ช่วงการฝึกยาวขึ้นกว่าเดิม จะได้มีโอกาสฝึกได้มากมีความชำนาญยิ่งขึ้น

7. วิธีการสอนของผู้ฝึก

เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ผู้ฝึกควรให้โอกาสเด็กฝึกปฏิบัติ ทำด้วยตนเองมากกว่าที่เป็นอยู่ปัจจุบัน เพราะปัจจุบันครูผู้ฝึกใช้วิธีการอธิบายเป็นหลัก ทำให้ผู้ฝึกไม่มีโอกาสลงมือปฏิบัติเพียงพอ จึงขาดความชำนาญ

8. ค่านครุผู้ฝึก

เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ เห็นว่าครุผู้ฝึกยังไม่จริงจังต่อการสอนนัก
ต้องการให้ครุผู้ฝึก เครื่องครัดต่อการสอนมากขึ้นกว่าเดิม เพื่อผลการเรียนจะได้มี
ประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

9. เครื่องมือที่ใช้ในการฝึก

เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่มีความเห็นว่า เครื่องมือที่ใช้ฝึกงานมีน้อย
ไม่เพียงพอกับจำนวนผู้เรียน และเครื่องมือดังกล่าวล้าสมัยเกินไป ทางสถานฝึกอบรม
ควรจัดหาเครื่องมือให้เพียงพอและให้ทันสมัยกว่าที่เป็นอยู่

สำหรับงานวิจัยในต่างประเทศที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ การศึกษาวิชาชีพ
เท่าที่ผู้วิจัยศึกษาได้มีดังต่อไปนี้

ในปี ค.ศ. 1974 คลาร์ก (Clark)¹ ได้ศึกษาผลการฝึกอบรม
ค่านอาชีพแก่ผู้ต้องขัง โดยใช้ผู้ต้องขัง จำนวน 1,808 คน แห่งเรือนจำฟลอริดาเป็น
กลุ่มตัวอย่าง ผลการศึกษาปรากฏว่า ทวีแปรต่าง ๆ ที่ส่งผลถึงการอบรมค่านอาชีพ
ได้แก่ เพศของผู้เข้ารับการฝึกอบรม ประเภทของอาชีพ ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับ
ประเภทของอาชีพ สำหรับเรื่องอายุและเชื้อชาตินั้น ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติกับผลของการฝึกอบรม การฝึกอบรมเป็นรายบุคคลดีกว่า การให้ความช่วยเหลือ
ทางด้านการเงินก็ดี ตลอดจน เครื่องมือในการให้การฝึกอบรมก็ดี มีส่วนสำคัญอย่าง
ยิ่งที่จะช่วยให้การฝึกอบรมได้ผลดี ผู้ต้องขังชายที่เข้ารับการอบรม ประสบความสำเร็จ
มากกว่าผู้ต้องขังหญิง ทั้งนี้อาจเป็นค้ำยันว่าระบบการอบรมเอื้อต่อผู้ต้องขังชายมากกว่า
ผู้ต้องขังหญิงก็เป็นได้ อย่างไรก็ตาม การให้การฝึกอบรมทางอาชีพแก่ผู้ต้องขัง เป็นวิธี
การอบรมแนวใหม่ที่จะช่วยแก้ปัญหาอาชญากรรมได้เป็นอย่างดี

¹ Blake Smith Clark, "An Analysis of Planned Vocational
Rehabilitation Services to Public Offender Clients, Dissertation
Abstracts International, 35(1974): 2658-A.

ในปี ค.ศ. 1975 แอลเลแมง (Allemang)¹ ได้ศึกษาเกี่ยวกับโครงการเตรียมอาชีพแก่เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมาย ซึ่งรับการฝึกอบรมอยู่ในสถานฝึกอบรมด้านอาชีพ ผลปรากฏว่า ผู้ที่ผ่านการฝึกอบรมตลอดหลักสูตรแล้ว จะมีความเปลี่ยนแปลงทางบวกเกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผลทางวิชาการ ความเข้าใจตนเอง ทักษะที่ทำงานและโรงเรียน และสามารถปรับตัวทางสังคมได้ดี อีกทั้งไม่มีการกระทำผิดซ้ำ

4.2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนานิสัย

งานวิจัยที่จะกล่าวถึงในส่วนนี้ หมายถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวิชาศีลธรรมและสังคม ตลอดจนการอบรมด้านจริยธรรมหรือจริยศึกษาดังต่อไปนี้

ในปี พ.ศ. 2517 ฌอล อกุลพันซ์² ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษานโยบายการเรียนการสอนวิชาหน้าที่พลเมืองและศีลธรรม ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมสาธิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง" ผลการวิจัยสรุปว่า ในด้านการสอนศีลธรรมมีปัญหาในเรื่องการจัดกิจกรรม เพราะสภาพห้องเรียนไม่เอื้อต่อการจัดกิจกรรม เกี่ยวกับตัวนักเรียนมีปัญหาในด้านการขาดความคิด วิพากษ์วิจารณ์ ขาดความรับผิดชอบ และขาดทักษะในการทำงานร่วมกันแบบประชาธิปไตย การวัดผลนั้นไม่มีปัญหา ส่วนนักเรียนมีความเห็นว่า วิชาศีลธรรมเป็นวิชาที่นักเรียนไม่ชอบเรียน

¹ Diane T. Allemang, "An Initial Evaluation of Occupational Preparation program-A Work-Study program for Institutionalized Delinquent Females," Dissertation Abstracts International, 35(1975.) : 5803-A.

² ฌอล อกุลพันซ์, "การศึกษานโยบายการเรียนการสอนวิชาหน้าที่พลเมืองและศีลธรรม ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมสาธิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517), หน้า 50.

มากที่สุดคือนวมกสังคมศึกษา เพราะเรียนยากไม่ค่อยเข้าใจ ส่วนดีของการเรียนศิลปะคือ ทำให้เป็นพลเมืองดี และรู้จักบำเพ็ญคุณโทษ นักเรียนเห็นว่าแบบเรียนศิลปะควรปรับปรุงใหม่เอาาน เช่น มีภาพประกอบกิจกรรมในวิชาศิลปะ

ในปี พ.ศ. 2518 วันที่ ๖ ธันวาคม¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนศิลปะในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น" โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้บริหาร 18 คน ครูผู้สอนศิลปะ 40 คน และนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น 368 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ผู้บริหารประสบปัญหามากในเรื่องงบประมาณและการใช้วิทยากร
2. ครูและนักเรียนเห็นพ้องกันว่า เอกสารประกอบการเรียนการสอนศิลปะเป็นปัญหามาก
3. ผู้บริหารและครูเห็นว่า เรื่องวิธีสอนเป็นปัญหาปานกลาง แต่นักเรียนเห็นว่าปัญหามากในเรื่องการมีส่วนร่วมในการวางแผนและการจัดกิจกรรม
4. ผู้บริหารและครูมีปัญหามากในเรื่องปริมาณอุปกรณ์ที่โรงเรียนมีอยู่ ครูและนักเรียนมีความเห็นว่าครูไม่ค่อยได้ใช้อุปกรณ์ประกอบการสอน
5. ครูและนักเรียนมีความเห็นตรงกันเรื่อง ข้อสอบวัดความเข้าใจ และการนำไปใช้ ข้อสอบวัดความคิดและเหตุผล และคะแนนของวิชาศิลปะ เป็นปัญหามาก

ในปี พ.ศ. 2522 จินดา อาจินสมาจาร² ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนจริยธรรมชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งและสองในเขตการศึกษา 2" โดยกลุ่มตัวอย่าง

¹วันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๑๘, ปัญหาการสอนศิลปะในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น, (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518), หน้า 64-69.

²จินดา อาจินสมาจาร, "ปัญหาการสอนจริยธรรมชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งและสองในเขตการศึกษา 2" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522), หน้า 84-89.

เป็นครูจริยศึกษาชั้นประถมปีที่ 1 และ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษาของเขตการศึกษา 2 จำนวน 160 คน ผลการวิจัยพบว่า มีปัญหาที่กีดกันตัวครูผู้สอนส่วนใหญ่ที่มีประสบการณ์ในการสอนจริยศึกษาค่อนข้างน้อย สอนจริยศึกษาเพราะความจำเป็น และไม่เคยได้รับการศึกษาหรือฝึกอบรมการสอนจริยศึกษามาเลย ด้านการเรียนการสอน สื่อการเรียน และการวัดผล พบว่า มีปัญหาในเรื่องการผลิตและการใช้อุปกรณ์การสอน วิธีเลือกและสร้างเครื่องมือวัดผลให้เหมาะสมกับเนื้อหาบทเรียน รวมทั้งเอกสารประกอบหลักสูตรยังไม่เพียงพอ

ในปี พ.ศ. 2524 สมบูรณ์ โพธิ์งาม¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจมิติกะบวนการสร้างสรรค์จริยธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในแหล่งค้อยพัฒนาของกรุงเทพมหานคร" โดยใช้แบบสำรวจความคิดเห็นทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 400 คน ครูสอนสังคมศึกษา 76 คน และผู้ปกครองนักเรียน จำนวน 380 คน จาก 8 โรงเรียน สังกัดกรมสามัญศึกษา ผลการวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนจริยศึกษา พบว่า ผู้สอนสังคมศึกษาได้สอดแทรกคุณธรรมไว้ทุกครั้งที่สอน แต่ยังไม่เน้นการนำไปปฏิบัติจริงน้อย การสอนจริยธรรมเท่าที่เป็นอยู่ยังไม่บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่หลักสูตรกำหนด เพราะครูยังขาดวิธีสอนที่ถูกต้องเหมาะสม ทั้งนักเรียนและผู้ปกครองยังมองเห็นความสำคัญของจริยธรรมน้อย นักเรียนต้องการให้ผู้สอนจริยธรรมเน้นการนำไปปฏิบัติ และยังขอการสอนด้วยการบรรยายระดับปานกลาง

สำหรับงานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนานิสัย หรือการศึกษาวิชาสังคมศึกษาและศีลธรรม ตลอดจนการอบรมด้านจริยธรรมนั้น มีดังต่อไปนี้

¹ สมบูรณ์ โพธิ์งาม, "การสำรวจมิติกะบวนการสร้างสรรค์จริยธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในแหล่งค้อยพัฒนาของกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524), หน้า 86-88.

ในปี ค.ศ. 1965 ไรต์ (Ride)¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "Moral and Spiritual Values : To Teach or Not To Teach?" โดยมีความมุ่งหมายเพื่อสำรวจทัศนคติของครูเกี่ยวกับการสอนศีลธรรมในโรงเรียน วิธีดำเนินการวิจัยครั้งนี้ คือการสัมภาษณ์ครูโรงเรียนมัธยมในซานติเอโก (Sandiago) ด้วยการสุ่มตัวอย่างจากครูที่สอนในหมวดวิชาต่าง ๆ จำนวน 105 คน ผลการวิจัยพบว่า ครูมีความคิดเห็นว่าครูทุกคนสอนศีลธรรมจรรยา ครูหมวดวิชาต่าง ๆ ควรจะแทรกการสอนศีลธรรมไว้ในวิชาที่ตนสอน ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนมาก เห็นว่าศีลธรรมนั้นเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องสอนในห้องเรียน ส่วนครูที่มีประสบการณ์ในการสอนน้อยไม่เห็นด้วยถึงการจ้กสอนศีลธรรมในห้องเรียน

ในปี ค.ศ. 1975 เบคาอูช (Bekaouche)² ได้ทำการวิจัยเรื่อง "A Study of the Effectiveness of Transactional Analysis and Transactional Analysis Modified on Juvenile Delinquents." โดยได้ศึกษาเด็กเกเรที่กระทำผิดกฎหมายด้วยวิธีการให้การฝึกอบรมในด้านการรับรู้ ผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 มีจำนวน 11 คน กลุ่มที่ 2 มีจำนวน 10 คน และกลุ่มที่ 3 ซึ่งเป็นกลุ่มควบคุม มีจำนวน 12 คน และแบ่งการฝึกออกเป็น 3 วิธี ในช่วงเวลาต่าง ๆ กัน ผลปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างผลการทดลองทั้งสามวิธี ที่เป็นเช่นนี้ ผู้วิจัยรายงานว่ ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ ที่สำคัญได้แก่ นิสัยของผู้รับการอบรมและสิ่งแวดล้อมภายในสถานฝึกอบรม

¹ Rammond R. Ried, "Moral and Spiritual Values : To Teach or Not to Teach?", Journal of Secondary Education, 40(1965): 78-80.

² Ammar Bekaouche, "A Study of the Effectiveness of Transactional Analysis and Transactional Analysis Modified on Juvenile Delinquents," Dissertation Abstracts International, 35(1975): 7150-A.

ในเรื่องเดียวกันนี้ แรทเทรย์ (Rattray)¹ ได้เสนอวิธีการอบรม เพื่อให้เด็ก
 เกเรเปลี่ยนพฤติกรรม วิธีการอบรมมุ่งแก้ไขเด็กที่มีความคิดรวบยอดไม่ถูกต้อง บิด
 ตนเองเป็นศูนย์กลาง และใจเร็ว ผู้วิจัยได้เสนอโครงการให้การศึกษาที่เรียกว่า
 "การสร้างชีวิตใหม่" สำหรับเด็กเกเร ทั้งนี้ โดยการพัฒนาสิ่งแวดล้อมของสถาน
 ฝึกอบรม เพื่อปรับปรุงข้อบกพร่องของพฤติกรรมของเด็กเกเร ที่จะเข้ารับการอบรม
 ต่อไป

ในปีเดียวกัน คาร์สเวล (Carswell)² ได้ทำการทดลองให้การ
 แนะนำแก่เด็กเกเรที่ได้รับการฝึกอบรมในสถานฝึกและบริการเยาวชนแห่งมลรัฐ
 เซาท์แคโรไลนา โดยใช้แบบจำลองการเรียนรู้โดยประสบการณ์ ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษา
 สำหรับเป็นเครื่องมือในการแนะนำ ผลปรากฏว่าเด็กเกเรที่ผ่านการแนะนำโดยใช้
 แบบจำลองการเรียนรู้ โดยประสบการณ์ จะได้คะแนนสูงในแบบสอบวัดเกี่ยวกับการ
 วิจารณ์ตัวเอง จากการทดสอบก่อนการทดลอง ปรากฏว่าเด็กส่วนใหญ่มีนิสัยชอบทำห
 นอนอยู่เสมอ และคิดว่าคนเป็นฝ่ายถูกเสมอ หลังการทดลอง เด็กเข้าใจตนเองดีขึ้น
 แสดงให้เห็นว่า หลังการทดลอง เด็กจะรู้จักวิจารณ์ตนเองมากขึ้น การเรียนรู้โดย
 ประสบการณ์จะช่วยให้เด็กเข้าใจตนเองว่าการเรียนรู้จากการบอกเล่า การอ่าน
 จากตำราและการท่องจำ ผู้วิจัยได้เสนอให้ใช้วิธีการแนะนำโดยผ่านประสบการณ์
 เพื่อให้เด็กมีความเข้าใจตนเองที่ถูกต้องเป็นสิ่งสำคัญ และเชื่อว่าเวลาที่เด็กเข้าใจตนเอง

¹ Aitken John Rattray, "An Exploratory Study of Developmental Education and Its Potential as an Educational Treatment for Delinquent Youth," Dissertation Abstracts International, 36(1975): 1278-A.

² Robert Wayne Carswell, "A Study of the Effects of an Experimental Learning Model in Group Counseling with Juvenile Delinquents," Dissertation Abstracts International, 36 (1975): 7201-A.

ที่แล้ว ย่อมมีแนวโน้มที่จะไม่กระทำการอันฝ่าฝืนกฎหมาย

ในปี ค.ศ. 1979 ชไนเคอร์ (Schneider)¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "An Elaboration of the Relationship Between Parental Behavior and Children's Moral Development" เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของพัฒนาการเชิงจริยธรรมของเด็กในเรื่องเหตุผลเชิงจริยธรรม หน้าที่ และพฤติกรรมทางจริยธรรมของเด็กที่โรงเรียน กับผลของการเลี้ยงดูของบิดามารดาแบบการให้ความรัก การออกคำสั่งบังคับ และการลงโทษ และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเหตุผลเชิงจริยธรรม และพฤติกรรมทางจริยธรรมของเด็ก โดยใช้ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนวัยรุ่นตอนต้น จำนวน 61 คน ที่เรียนในโรงเรียนมัธยม ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมและเหตุผลเชิงจริยธรรมของเด็กไม่ได้ขึ้นอยู่กับลักษณะการเลี้ยงดูแบบให้ความรัก แบบออกคำสั่งบังคับ และการลงโทษของบิดามารดา แต่ขึ้นอยู่กับระดับสติปัญญาของเด็ก โดยไม่มีความแตกต่างกันระหว่างเด็กชายและเด็กหญิง

4.2.4 งานวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาสุขภาพพลานามัย

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการพัฒนาสุขภาพพลานามัย ที่จะกล่าวต่อไปคือ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาในวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา ซึ่งเท่าที่ผู้วิจัยได้ค้นคว้ามานั้นมีดังต่อไปนี้

ในปี พ.ศ. 2523 ศิลปพงศ์ ศรีวุฒิ² ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาที่จัดขึ้นในโรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษา

¹ Barry Howard Scheider, "An Elaboration of the Relationship Between Parental Behavior and Children's Moral Development," Dissertation Abstracts International, 39(1979): 4152-A.

² ศิลปพงศ์ ศรีวุฒิ, "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาที่จัดขึ้นในโรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523), หน้า ง.

ในกรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษา ผู้บริหารและนักเรียน จำนวนทั้งสิ้น 277 คน ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการจัดดำเนินการด้านการเรียนการสอนได้แก่ การขาดสถานที่เปลี่ยนเครื่องแต่งกาย ขาดสนามฟุตบอล ขาดโรงฝึกกีฬา เวลา และชั่วโมงเรียนไม่เหมาะสม ขาดงบประมาณ ขาดค่ารายแบบเรียนและคู่มือครู

ในปี พ.ศ. 2524 ฐิณีวรรณ คชวัฒน์¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น 2521 วิชาพลศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเองไปยังครูพลศึกษาโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์ จำนวน 189 คน ผลการวิจัยพบว่า ในด้านความมุ่งหมายของหลักสูตร ครูพลศึกษาเห็นว่า เป็นความมุ่งหมายที่เหมาะสมดีแล้ว เนื้อหาวิชา รายวิชาที่ประสบปัญหาในด้านการสอนมากที่สุดคือ กระบี่ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนไม่มีความสนใจในกิจกรรมที่เรียน และเนื้อหาวิชามากเกินไป ในวิชาตะกร้อ จะมีปัญหามากเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาไม่เหมาะสมกับระดับของเด็กนักเรียน และอาจารย์ไม่มีความถนัดในการสอน และในวิชายืดหยุ่น จะมีปัญหามากเกี่ยวกับ การไม่สามารถวัดผลและประเมินผลได้ทุกด้าน ครูพลศึกษามีความเห็นว่า วิชาที่ควรบรรจุอยู่ในหมวดวิชาบังคับคือ วอลเลย์บอล แบดมินตัน กิจกรรมเช้าจังหวะ ฟุตบอล และศิลปะป้องกันตัว นอกจากนี้ โรงเรียนส่วนใหญ่ยังขาดความพร้อมในเรื่องอุปกรณ์และสถานที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวิชากรีฑา เทเบิลเทนนิส และยืดหยุ่น

ในปี พ.ศ. 2526 พงษ์ศักดิ์ ภูมิพันธ์² ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นแบบสหศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา"

¹ฐิณีวรรณ คชวัฒน์, "ปัญหาการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น 2521 วิชาพลศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524), หน้า ง.

²พงษ์ศักดิ์ ภูมิพันธ์, "ความคิดเห็นของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นแบบสหศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527), หน้า 102-103.

พบว่าปัญหาเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรพลศึกษา พ.ศ. 2521 และจุดประสงค์รายวิชาบังคับพลศึกษา ครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น แบบสหศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ประสบปัญหาหนักไ้แก่ักเรียนไม่สามารถปฏิบัติหรือมีทักษะตามวัตถุประสงค์หรือจุดประสงค์ได้ และวัตถุประสงค์มีมากเกินไป ในค่านอุปกรณและสถานที่ประสบปัญหาเกี่ยวกับไม่มีห้องเปลี่ยนชุดกีฬา และไม่มีที่ค้มน้ำ หรือที่ทำความสะอาดร่างกาย ด้านการวัดและประเมินผล มีปัญหาเกี่ยวกับเวลาวัดผลในชั่วโมงเรียนไม่เพียงพอ ด้านครูพลศึกษามีปัญหาเกี่ยวกับครูพลศึกษาไม่เพียงพอ และครูพลศึกษาขาดโอกาสศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม

สำหรับงานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาในด้านการพัฒนาสุขภาพพลานามัยเท่าที่ผู้วิจัยรวบรวมได้ มีดังต่อไปนี้

ในปี ค.ศ. 1965 เจมส์ และเว็บบ์ (James and Webb)¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสนใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนพลศึกษา" โดยใช้แบบสอบถามสำหรับนักเรียน จำนวน 500 คน จากโรงเรียนที่มีสถานที่และอุปกรณ์พลศึกษาอย่างสมบูรณ์ กับทั้งมีครูประจำอยู่อย่างน้อย 2-3 ปีมาแล้ว ผลการวิจัยพบว่า ความสนใจที่จะเรียนวิชาพลศึกษาของนักเรียนมากขึ้นเพียงใดขึ้นอยู่กับแผนการสอนของครูและความสามารถในการจัดบทเรียนให้เหมาะสมกับความสนใจของนักเรียน ผู้วิจัยเสนอแนะว่าครูพลศึกษาควรมีการวางแผนการสอน และจัดกิจกรรมพลศึกษาให้อยู่ในความสนใจของนักเรียน

¹ James J. Wyrle and Webb M. Ida, "Why Girl Sit out During Physical Education Lessor" An Investigation Physical Education, 57(1965): 75-81.

ในปี ค.ศ. 1971 คอริ (Korri)¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหา การสอนวิชาพลศึกษาในรัฐมินเนโซต้า" โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยังครูพลศึกษา จำนวน 600 คน ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่ขาดอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก ความสะดวก จำนวนนักเรียนแต่ละชั้นมากเกินไป ไม่สามารถจัดกิจกรรมต่าง ๆ ตอบสนองความต้องการและความถนัดของแต่ละบุคคลได้ ครูพลศึกษามีชั่วโมงสอน มากเกินไป ทำให้ไม่มีเวลาพอในการเตรียมการสอน

ในปี ค.ศ. 1972 เฮิน (Hein)² ได้ทำการวิจัยเรื่อง

"An Survey to Determine the Status of the Secondary Health and Physical Education Programs in the Districts and Islands in the State of Hawii" เพื่อสำรวจการจัดโปรแกรมวิชาพลศึกษามัธยมศึกษา ของรัฐฮาวาย โดยใช้แบบสอบถาม ตามผู้บริหารโรงเรียนในเมืองและนอก เมือง รวม 65 โรงเรียน ผลปรากฏว่า ผู้บริหารส่วนใหญ่ขาดการวางแผนที่ดี เนื่องจากขาดครูที่มีวุฒิทางพลศึกษา ทำให้การจัดโปรแกรมการเรียนการสอนวิชาพลศึกษามัธยมศึกษา ไม่ดีเท่าที่ควร ครูมีชั่วโมงสอนมากเกินไป และขาดวิธีการสอนที่ดี

¹ Lea Jean Korri, "Instructional Problems Encountered by Women Physical Education Teachers and Their Relation to Teaching Competency As Expressed by Physical Education Majors in Minnesota" Dissertation Abstracts International 31(1971): 5181-A.

² Wilma Speck Hein, "A Survey to Determine the States of the Secondary Health and Physical Education Programs in the Districts and Islands in the State of Hawii" Dissertation Abstracts International, 33(1972): 2149-A.

ในปีเดียวกัน โคเกอร์ (Coker)¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง

"A Survey of Senior High School Physical Educational Programs for Boys in Selected Louisiana Public Schools" เพื่อสำรวจโปรแกรมพลศึกษาสำหรับเด็กชาย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนรัฐหลุยส์เซียนา โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษา จำนวน 65 โรงเรียน และสัมภาษณ์ผู้สอนวิชาพลศึกษาจำนวน 75 คน ผลปรากฏว่า โปรแกรมพลศึกษาสำหรับเด็กชายได้รับการปรับปรุงขึ้นมาก แต่ยังคงขาดผู้ทำงานด้านนี้ รวมทั้งการวางแผนงานสำหรับผู้สอนวิชาพลศึกษาได้จัดเตรียมโปรแกรมการสอนอย่างดี แต่การสอนวิชาพลศึกษายังไม่สัมฤทธิ์ผลเท่าที่ควร

ในปี ค.ศ. 1974 ซัวเรซ (Suarez)² ได้ทำการวิจัยเรื่อง

"An Evaluation of the Physical Education Programs in the Public Secondary Schools of Puerto Rico" เพื่อประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมชุมชนเปอโตริโก ผลการวิจัยพบว่า โปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนส่วนมากยังอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่ดี การนำโปรแกรมพลศึกษาที่วางไว้โดยรัฐมาใช้ นั้นเป็นโปรแกรมที่ไม่ตรงกับสภาพความเป็นจริงทางสภาวะของโรงเรียนนั้น ๆ ผู้ที่เข้าร่วมกิจกรรมโปรแกรมพลศึกษามีน้อย ไม่มีจำนวนนักเรียนที่แน่นอนในการเรียนพลศึกษาในชั้นเรียนขาดอุปกรณ์ และเครื่องอำนวยความสะดวก ซึ่งทำให้เป็นผลกระทบท่อการสอน และกระบวนการเรียนรู้ของวิชาพลศึกษา ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ควรมีการปรับปรุง

¹ Gardon Engene Coker, "A Survey of Senior High School Physical Educational Programs for Boys in Selected Louisiana Public Schools" Dissertation Abstracts International, 33(1972): 1484-1485-A.

² Portela Suarez, "An Evaluation of the Physical Education Programs in the Public Secondary Schools of Puerto Rico" Dissertation Abstracts International, 35(1975): 5908-A.

โปรแกรมพลศึกษาในทุกชั้น เพื่อที่จะจัดการพลศึกษาให้นักเรียนทั้งในปัจจุบันและอนาคตได้อย่างมีคุณค่าที่สุด

นอกจากงานวิจัยดังกล่าวมาแล้ว เนื่องจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ได้จัดบริการทางการศึกษาโดยอาศัยหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่ ดังนั้นงานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาของนักศึกษาผู้ใหญ่ก็น่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับใกล้เคียงกับการศึกษาในสถานพินิจด้วยเช่นกัน ดังเช่นงานวิจัยที่จะเสนอต่อไปนี้

ในปี พ.ศ. 2522 นवलเสน่ห์ วงศ์เชิดขรรหม¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาและความต้องการของนักศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญ ในเขตกรุงเทพมหานคร" เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบปัญหาและความต้องการของนักศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญในเขตกรุงเทพมหานคร ปัญหาและความต้องการที่ศึกษา ได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน อุปสรรคที่มีต่อการศึกษาและความไม่สมหวังเมื่อเข้ามาศึกษาในโรงเรียนผู้ใหญ่ ความต้องการด้านความช่วยเหลือจากโรงเรียนผู้ใหญ่ และความคาดหวังจากเรียนจบ การศึกษาระดับที่กำลังศึกษาอยู่ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับ 1-5 จำนวน 558 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ในระดับ 1-2 และตอบแบบสอบถามในระดับ 3-4-5 ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษาผู้ใหญ่มีปัญหา โดยส่วนรวมค่อนข้างน้อย
2. นักศึกษาผู้ใหญ่มีความต้องการโดยส่วนรวมค่อนข้างมาก ซึ่งลักษณะของความต้องการต่าง ๆ แยกออกได้ดังนี้
 - ด้านหลักสูตร ต้องการเนื้อหาวิชาที่เป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อและนำไปใช้ในการทำงานได้ สามารถเข้าใจได้รวดเร็ว
 - ด้านการเรียนการสอน ต้องการให้ครูหาวิธีสอนที่เข้าใจง่าย มีอุปกรณ์การสอนที่เหมาะสมกับเรื่องที่สอน เอาใจใส่นักศึกษา เปิดโอกาสให้ซักถามปัญหาใน

¹นवलเสน่ห์ วงศ์เชิดขรรหม, "ปัญหาและความต้องการของนักศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญในเขตกรุงเทพมหานคร," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522), หน้า ง-จ.

ชั้นเรียนได้

- คำนการบริหาร ท้องการบริการอุปกรณ และตำราเรียน บริการห้องสมุด บริการแนะแนว บริการนำคัมน์น้ำใจ และการประชุมพยาบาล

- คำนความควดหวัง หลังจากจบการศึกษาระดับที่กำล้งศึกษาอยู่ คือจะศึกษาในระดับสูงต่อไป

ในปี พ.ศ. 2524 พิภูล เลิศมงคตตระกูล¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนของนักศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร์จระดับ 3-4 ในเขตการศึกษา 10" โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร์จระดับที่ 3-4 จำนวนทั้งสิ้น 323 คน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาผู้ใหญ่ระดับ 3-4 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนตามสภาพที่เป็นจริงอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างมากในคำนหลักสูตร ส่วนในคำนตัวครู นักศึกษา และคำนสื่อการเรียนการสอน มีความคิดเห็นอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำ เป็นเพราะครุณาเอาวิธีสอนและอุปกรณการสอนที่ใช้สอนนักเรียนในระบบมาใช้กับนักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีวัยและพื้นฐานความรู้ต่างกัน จึงทำให้ไม่เข้าใจเนื้อหาวิชาอีกประการหนึ่งระยะเวลาที่ใช้เรียนสั้น ครูต้องรีบสอนเนื้อหาจึงไม่มีเวลาที่จะมาเอาใจใส่นักศึกษาที่เรียนได้ ความควดหวังเกี่ยวกับการเรียนการสอนอยู่ในเกณฑ์อยากให้เป็นไปค่อนข้างสูง ทั้งในคำนหลักสูตร ตัวครู นักศึกษา และสื่อการเรียน

ในปี พ.ศ. 2526 เบ็ญจพร ไซ้เทียมศิลป์² ได้ทำการวิจัยเรื่อง "บทบาทที่ควดหวังและที่ปฏิบัติจริงของผู้สอนการศึกษานักศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร์จระดับที่ 3-4

¹พิภูล เลิศมงคตตระกูล, "ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนของนักศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร์จ ระดับ 3-4 ในเขตการศึกษา 10," (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต ภาควิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย, 2524), หน้า 65-66.

²เบ็ญจพร ไซ้เทียมศิลป์, "บทบาทที่ควดหวังและที่ปฏิบัติจริงของผู้สอนการศึกษานักศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร์จระดับที่ 3-4 ตามทัศนะของเจ้าหน้าที่กรมการศึกษานอกโรงเรียน ผู้บริหาร ผู้สอนและนักศึกษาผู้ใหญ่ ในเขตกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต ภาควิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย, 2526), หน้า 127-129.

คามทัศนะของเจ้าหน้าที่กรมการศึกษานอกโรงเรียน ผู้บริหาร ผู้สอนและนักศึกษา
 ผู้ใหญ่ ในเขตกรุงเทพมหานคร" ผลการวิจัยพบว่าบทบาทที่คาดหวังกับบทบาทที่ปฏิบัติจริง
 ของผู้สอนการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จระดับที่ 3-4 คามทัศนะของเจ้าหน้าที่ กรม
 การศึกษานอกโรงเรียน ผู้บริหาร ผู้สอน และนักศึกษาผู้ใหญ่ในแต่ละกลุ่มแตก
 ต่างกัน โดยค่าเฉลี่ยบทบาทที่คาดหวังสูงกว่า บทบาทที่ปฏิบัติจริงทุกด้านในด้านการ
 เรียนการสอน ผู้บริหารมีความคาดหวังมากกว่าข้ออื่น ๆ ที่ต้องการให้ครูผู้สอนส่งเสริม
 ให้นักศึกษามีกำลังใจที่จะเรียน เช่น ชมเชยผลงานของนักศึกษา ยกตัวอย่างนักศึกษา
 รุ่นก่อนที่ประสบความสำเร็จในชีวิต ผู้สอนมีความคาดหวังมากกว่าข้ออื่น ๆ ที่ต้องการ
 ให้นักศึกษามีอิสระในการเรียน เช่น การเลือกที่นั่ง การเลือกเข้ากลุ่มกิจกรรม
 ส่วนนักศึกษาผู้ใหญ่มีความคาดหวังมากกว่าข้ออื่น ๆ ที่ต้องการให้ครูผู้สอนชี้แจงให้
 นักศึกษารู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของการเรียนก่อนเริ่มการเรียนการสอน ในด้านการ
 ประเมินผลการเรียนการสอน ผู้บริหาร ผู้สอนและนักศึกษาผู้ใหญ่คาดหวังมากกว่า
 ข้ออื่น ๆ ที่ต้องการให้การประเมินผลการเรียนและการเก็บคะแนนเป็นระยะ ๆ ทอ
 เนื่องกัน และพบว่านักศึกษาผู้ใหญ่ มีจุดมุ่งหมายในการเรียนที่สำคัญ ได้แก่ ต้องการ
 ประกาศนียบัตรไปใช้ศึกษาต่อ

จากงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง จะเห็นได้ว่า งานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษา
 ในสถานพินิจฯ ซึ่งได้จัดสำหรับเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด ยังมีเพียงส่วนน้อย งาน
 วิจัยที่พบส่วนมากจะมุ่งศึกษาถึงภูมิหลัง เพื่อหาสาเหตุของการกระทำผิดของเด็กและ
 เยาวชน เพื่อจะหาวิธีการป้องกันมิให้เด็กและเยาวชนประพฤติดีก อันเป็นวิธีการแก้ไข
 ปัญหาที่ปลายเหตุเมื่อเด็กและเยาวชนได้กระทำผิดลงไปแล้ว แต่อย่างไรก็ตามผู้วิจัย
 มีความเห็นว่าในการดำเนินการจัดบริการทางการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชนที่กระทำ
 ผิด ถ้าเป็นไปได้โดยถูกต้องตามหลักวิธีการของการจัดการศึกษา และดำเนินการกันอย่าง
 จริงจังแล้ว ก็ย่อมจะช่วยส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดได้เห็นแนวทางในการ
 ดำเนินชีวิตที่ถูกต้องในสังคมที่ยั่งยืน อันจะเป็นการช่วยลดปัญหาการก่ออาชญากรรม
 และการกระทำผิดซ้ำ ที่อาจเกิดจากเด็กและเยาวชนเหล่านี้ได้อีกทางหนึ่ง ดังนั้นจึงควร
 ที่จะให้ความสนใจในการที่จะศึกษาถึงการจัดบริการทางการศึกษาในสถานพินิจฯ ให้
 มากยิ่งขึ้น เพื่อจะได้มีแนวทางในการดำเนินการปรับปรุงการจัดการศึกษาในสถาน

พินิจา ให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เพื่อสังคมจะได้ยอมรับเด็กและเยาวชนที่
จบการศึกษาจากสถานพินิจา ไปแล้ว เช่นกับนักเรียนในโรงเรียนทั่ว ๆ ไป